சுவடி எண் : A8

வைத்திய முறைகள்.

சுவடி எண் : A8

சுவடியின் பெயர் : வைத்திய முறைகள்

சுவடியின் அளவு : 30 x 3 செ.மீ.

வரிகள் : 6

மொத்த ஏடுகள் : 120

படியெடுக்கத் தொடங்கிய நாள் - 27.12.2000

படியெடுத்து முடித்த நாள் - 12.1.2001

படியெடுத்த மொத்த பக்கங்கள் - 84

படியெடுத்தவர், பெயர் :- நா. பாக்கியசுந்தரி

சுவடி எண்: A8

பெயர்: வைத்திய முறைகள்

27.12.2000

(1) பூரணமாய் மும்மூர்த்தி வந்த வாறும்
பூமியென்றுந் நீதியென்றும் படைத்த வாறும்
காரணமாய் தேவரெல்லாம் நிறைந்த வாறும்
கற்பமுண்ட ரிஷிகள் சாகாத வாறும்
வாரணமாம் பாலையோடு நேர்கழல் சீவன்
மண்ணிடர்க்கு வருகின்ற விலத்தின் வாறும்
பாரதமாய் வாகடமாய் புல்ல தாகிப்
பாதனை சுத்தமும் படைத்த வாறே.
(1)

(அ) படைத்த படியேதாலெ நடந்த தென்றால்
பல்பார்கள் விலக்கியான . . நிலோகரய்யா
உரைத்து வட்டேடனுதனில் ஞானமெல்லாம்
உற்பனமாய் கண்டறிந்தோன் வாசனை சித்தன்
வரைந்த வாடையகுனெருக்கா வெல்லா மாக்கி
சோதனை சிவமயமா அவர்கள் நாற்கால்
அடைத்து வைத்த பொருளெல்லாம் வெளியாய் பாரு
அதுபானல் மன்பானசந்த முசவன் தானே.
(2)

(2)

முசவனென்ற மாறும்மனைக்கு திவட்டிக் கத்தன்
சிவநிலைற் சம்புயன் வாணான தானே
திசமான பத்துவகை நீட்சை யதனே
இத்தனைபல்லாம் பருமனூட வபாயக் கட்டி
அசையாத மணிபூரம் அதிர்தா ஐயா
ஆகாசமென்ற சிவன் தன்னை கண்டார்
நுசியனை பூர்வத்தில் நடந்த மார்க்கம்
(அ) அபோர மென்று மில்லை வெளிய மாச்சே.
(3)

ஆச்சப்பா பொறிஞாயன் சேவ தாளே
ஆயாசத்தென் சோலைதனிலே பொன்று வாங்கி
தீச்சப்பா அடிபணிலே அப்படியே யாஜிகி
நிலையாக தெய்வமணி வடிபடியே வாங்கிக்
கோச்சப்பா என்று சொன்னா முடு மாச்சுக்
கிண்ணையுடன் வாயுவ. படியே வாங்கி
நச்சப்பா பதிநிகு கேண்ண முழித்துப் பேச
முகிழியப்பா ஆயாசத்தென் சோலைய வென்று

(4)

③ ஒன்றான வல்த்து வ காலான பெண்ணாச்ச
ஒசையுட்ட மணிபுரம் யேச வாச்சு
நின்றாக கிவ்வாவு அனிச் செய்தார்
நாகமுடன் பிரமனார் கையால் வாங்கி
சென்றார் பின்வயது பணிநன்று பத்து
செய்தவத்தா வஞ்சவாவு சென்ற வேண்டாம்
ஒன்றான வயதுக்குள் நாட்டமில்லை கன்மாத்தம்
(அ) கிருதயத்தில் நினைந்ததெல்லாம் பெருகிப்
போமே.

(5)

யோமென்று உரைத்ததெல்லாம் வேலோர் செய்தி
புதுமை கற்ப மாயாக் கெட்டாக
நாமென்றே முலைகயா சக்தி வாள
நாட்டினா நரியாத வல்த்து வாக
காமென்றே திலகேசு வருட்ச முண்டாய்
கற்பமதி ஞானகான் வாங்கச் செய்தார்
ஆமென்ற மணிதருக்குள் சாகா மூலச்
④ கிசவாத்தாயுள் கோமல் வாழ்வு செய்தார்
உமென்ற அகமருக்க அழுக்கிள்ளு
வேதாந்தக் குருவருக்க வாடு போமே. (6)

பொழுது தானே.. கழிந்து போச்சு
பொறுமையைச் சிதைத்த கெட்ட டே..லே
ஆழத்தாளியாத கற்பாம் கொண்டால்
வளியவனே.. வெற்று மாகா தழுமா
நாழிதான் வெளியாகச் சொல்வது...
(அ) நாதங்கள் நால்வேதத்தும் சொல்லார் சொல்லார்
வேழத்தான் சுடலமென்று சொல்லு தல்லால்
வேதாந்த வெளி... ஒளிக்காத் பாதே.
(7)

பாதமுமா தீவண்ணமாட பத்து பார்த்த
பணிக்கிடக்கு தென்பா ருயார் போ..ர்
ஆழமுமா அறிந்தவர்க்க ளாரு மில்லை
(5) ஆகாசத் தியக்க.. தேவ மென்று
நீழமுமா மண்தனில் மண்ணேவ மென்று
..ப்பா அப்புடன் தேவ மென்று
தேழமுமா தீயுடன் தீச மென்றும்
குருவறியார் மனிதர்கள் கட்டை மாடே.
(8)

மாடுதா னானாலே ஒருபோக் கின்றி
மனதுக்கு அவிலா ..றியா தழுபா
நாடுமெத்த நாகமென்பார் தோக்க மென்பார்
(அ) ..னையோ நீவனையோ தென்பார் வெண்டை
ஆடுகின்ற பஞ்சமெத.. தானப்பா
அந்தந்த யானை தேவ மென்று தோனார்
[illegible]
சாடுகின்ற பெண்களைதான் குறிப்பா யெண்ணி
சுவாமனை நீ... தயங்கி னாதே.
(9)

தயங்கிமெல் பழைப்பதற்கு கிந்த இணைம்
....க் பாராட்டால் இணைம் வேண்டு
(6) மெய்க்குதற்கு இனை மெய.. ..ர்ணைத் தேடி
மாட்டியவர் தகைக்கிசைய புரணை மென்று...
யியம்புதற்கு தேயாது போதே
சால்த்திரங்க ளாளுமென்று... தம நாவலென்றும்
மெய்ம்மையது வாமென்று காவலி வேத.. சா
மாட்டியவர் திருவரை ருத்தரமத் தாதே.
(10)

உத்தரம்.. பாடி புரணைக் கட்டி
புனைகத்தில் பாதம் போல் தகை புண்டாக
கோத்தாலே தானென்று தொகைட் டாமல்
(அ) கூடடநாடகம் ... தரு செய்து
இத்தர்க வெளியாகச் செய்ன மெல்லாந்
தேயா.. தெரிந்தப் பெருவிணைப் பாடி
பத்தரவை கைப்பதற்கு தோப.. செய்து
பாடியவர் சால்த்திரத்தை பாடி யாரோ.
(11)

பாடியவர்தான் வகைசெய்து சொல்ல தேறும்
பாடித புரணை .... யப்பா
தேடியவர் நாவலர்தான் பேக்க வென்று
(7) .... சுதன் வெல்ல வென்றும்
சூடியவர் நாபத்து நூல் தென்றும்
அருள்பெற்ற நாவலென்றுந் தேவ மென்றும்
வாழியவர் மணிதமென்று மக்க மென்றும்
மாட்டியவர் நால்வேதமும் வகையாய் தானே
(12)

தாரணைந்த குருசர் முன்னாள் பிறக்க வென்றுந்
தாரணியாம் மெய்யவன்தான் பிறக்க வென்றும்
(அ) யாரணைந்த பஞ்ச பாண்டவர்க ளென்றும்
யாக்கைதனை தந்தவர் மக்க ளென்றும்
தேவனை ~~[illegible]~~ திரு கையாய் செய் வேத
~~[illegible]~~ நிரம்புவனைப் பாவ மன்னதிவது கூறாய்
தோரா
சேனைன தானம் என்றுஞ் சிவது கோடிக்
காசினியாம் மனிடர்கள் களிப்பு தானே.
(13)

களித்திடுவார் பாவத்தா லென்று சொல்ல
(8) கட்டினார் நேர் வேதம் அறு சாஸ்திரம்
அளித்திடவே சொன்னதல்லால் வேறொன்றில்லை
அதர்மமென்றும் தர்மமென்று மெண்ணேன் டாக்கி
ஒளித்திடவே யென்று சொல்ல பிறப்புண் டென்றும்
உத்தமனைப் பிறப்பமென்று முலகத் தோர்கள்
தெளித்திடுவார் இருக்க மென்றுஞ் சிவ மென்றுந்
திவனைத்துக் கல்கல்லே தெளித்து தானே.
(14)

(அ) காணப்பா யப்பதையே கதையால் வாட்டால்
காசினியா யெல்லோருஞ் சித்தர் நேயர்
தோணப்பா மேல்வரம்பு கீழ்வரம்பு மென்று
தெரித்தார்கள் எல்லாம் பிழைக்க மாட்டார்
வீணப்பா சாதியென்ற அவ்வண்ணம் நின்று
வேதங்கள் சாத்திரங்கள் யாதைக்கு பாடும்
ஆணப்பா பெண்ணையும் கூடியத் தேதான்
ஆசை கொண்டவர்களுக்கு சாகக் தானே.
(15)

சாகாம வாழ்வதற்கு மருந்துக்கள் எத்தனை
௯ யறிந்தா லவன்யோகி யவனே ஞானி
வேகாமல் வேகுமடா அமிர்தங் கொண்டால்
வெளியாகும் வேதாந்த சூதை மெல்லாம்
ஆகாச மயமாத் தென் மலர்க்கின் வாசு
அமிர்தவல்லிக்க யனுக்குமடா அவிழ்ந்து பாரும்
தேகமெல்லாம் ஐக்கியமிட்ட காய மாகும்
சிவனிவனாஞ் சிற்பத்தை தெளிந்து பாரே.
(16)

பாவமா கர்மமென்றும் பாவ மென்றும்
பாரிலே நடமாட்டால் சிவனு மில்லை
(அ) ஆவமா சிவதலங்கள் தீர்த்த மென்றும்
ஆட்டினால் பாவமெல்லாம் போகு மென்றும்
சேவமா யபடியே ஞான மிந்த
செவியால் நடமாட்டால் காரிய மில்லை
உரமா பூமிதனிங் கன்னியா தானம்
மகத்தான கோதான மொழி லண்ணே.
(17)

அன்னமிட யவ்விர தான மென்றும்
அலைந்துள் நெய்யாளக்கு அபிஷேக கந்தான்
நன்னயமா யதினாலே அருவ தெகு
நாட்டின்னாங் கிலைவேறு மெல்லா மில்லை
(10) கன்னியதோர் கற்பனது அழிய தெள்ளும்
குறிப்பாற் ஞானத்தின் கண்ணாலே காண
உன்னமிட பதினெட்டு காசி யென்ற
உனக்கெல்லா மென்றப்பா மனதில் காணே.
(18)

காணாதே யப்பாத்தால் சொல்லக் கேளாய்
கருதிப்பார் சதமென்று எல்லாந் திந்தான்
ஆணையத்தா லொவ்வொருத் தாயாணை பேசி
அவையதல்லால் வேறுண்டோ ஞானக் கூறு
ஆணையதோர் பொன்னாசை யென்று சொல்லி
(அ) போக்கிருக்கோ நாக்கிருக்கோப் பொருளைப் பாரு
ஊணதனை மெய்யென்று வொன்றைக் கொண்டு
உண்மையாய் சாஸ்திரங்கள் வைத்திட் டாரே.
(19)

ஆபொருத்தர் சிவனையும் குருத்த நாயும்
அதிபகை உதவசெய்வ தின்னால் பார்த்தோர்
சாபொருத்த தில்லை யப்பா சகலருக்கு
தனெனியால் பிழைப்புமில்லார் தயவுமில்லார்
பாபொருத்தர் பின்னைதாய் தந்தை யென்றும்
(11) பாட்டியார் மூடமென்று முறைதான் பேசி
தீபொருத்தர்க் கில்லாட்டால் அன்பே யன்னை
தெளிவுதற்கு யெத்தனிட ஞானப் பாரே.
(20)

நூல்பார்த்தா வந்த முறை ஞானந் தன்னை
நோய்கொண்ட சண்டாளர்க் கீய வேண்டாம்
நால்பார்த்து தெரிந்துகொள்ளார் கற்கராயும்
நகுமுறையாய் ஞானத்தை சொல்ல வேண்டாம்
செல்பார்த்து தானறிந்தால் தேகந் தன்னை
(அ) சித்திச்சுக் கொண்டேதான் திகிதிக் கேறும்
போல்பார்த்து வேதியர்க்கு வாய்பு செய்தால்
புகழான பெருமைக்கு கிணையுண் டாமே.
(21)

உண்டான வெளிதனை வெளியிற் சேரும்
உறுதியாய்ப் பிருதிவி தன்னை மண்ணிற் சேரும்
பண்டான தெய்வகையாலே அப்பு சேரும்
பாவகனை அக்கினியான் தேயுவு சேரும்
கண்டாயோ தத்தோடே வாயுச் சேரும்
கலங்காதே யிணைந்தன்னைக் கண்டு பாரும்
பெண்டாற்று பூத மஞ்சு புருடர்க்குப்
(12) பிலத்துப்பார் நிலைத்த தோபா நிலத்தின் கூடே.

(22)

கூடான அஞ்சுமஞ்சு பூதந் தன்னில்
இமியென்றுதீ இடமொன்றும் வேறுண்டோசொல்
தேடான தேறன்று மில்லை தெளிந்துப் பாரு
தெளிவான குணமென்றன் றதை தெரிந்தால்
நீடான பிருதிவியான் அப்புவுங் கூட
மிகுந்திருந்தால் பெண்ணாச்சு மெய்பு தோணும்
நாடான ஆகாசங் காற்றாந் தீயும்
மேலாக மிகுந்திருந்தால் புருட னாமே.

(23)

(அ) ஆமப்பா மண்ணுக்கு நான்முகனென்றே சொல்
அப்புதனைக் காத்ததன் மாலென்றே சொல்
தேமப்பா தேயுவை ருத்திரனென்றே சொல்
திறமான வாய்வுக்கே மகேசனென்றே சொல்
ஆமப்பா ஆகாசந் தனக்கு எது
சதாசிவமே யென்றுஞ் சொல்வார் மெய்யாக
நாமப்பா சொல்லுகிறோம் அகார பீடம்
நாட்டினை தெரிந்துகொண்டு அங்கேன் நாடே

(24)

(13) ஊணைப்பா யோப்பதுவே சிவத்தின் மார்க்கம்
உற்றுப்பார் சொன்னதில்லை வெளியாய்ப் போச்சு
ஆணைப்பா அஞ்செழுத்தால் வழியு மாச்சு
அதினாலே எட்டெழுத்தும் கூடிப் போச்சு
தீணைப்பா ஓரெழுத்து நேய மாச்சு
திச்செயமே யவ்வென்றும் நீங்காமே தோன்றி
ஆணைப்பா அவ்வென்றும் கூட்டைப் பார்த்தால்
அப்பனே எட்டெழுத்தும் வாலை தானே.
(௨௫)

உலைதனை யறிவதற்கு மூலெழுத்தே நாட்டம்
(அ) மேலத்தான சித்தர்க்கு சொல்லா ரையா
வேலையாலே மூலமெழுத்து அஞ்சுகண் டெண்ணு
மேதுடன் நாடெழுத்து நேய தாக
மூலமதை யறிந்தாக்கால் வாகு சித்தி
முக்கியமென்ன சித்தருக்கு சித்த ராவான்
ஆனையத்தின் தானத்துவத்தான் தொண்ணூற்றாறும்
அடவாகத் தோணுமல்லால் சேதி கேளே.
(௨௬)

கோப்பா பொன்மேரு யாக்கைத் தானாக்
கொடியான வெட்டெழுத்தால் வானை மூட்டு
(14) நானைப்பா நாஞ்பத்து முக்கோணத்தான்
நேயமான சக்கரம்போல் ஏழு வாசி
வானப்பா அம்பல வாசிலே தோன்றி
மேலத்தான அஷ்டதிசை வகுத்த வாறே.
(௨௭)

வாரணை மெருக்கு அகலம் நீளம்
வழுசமன் மெயிரத் தென் கோடி காதம்
கூரணை திசைமெயட்டெல் கண்ம் அகலம் நீளம்
கோடி உயர்சிணைஞரம் பாகை கண்டம்
மாரணை சுழிக்கிரந்தா சாதிவாட்டு
அரிசரத்தில் மண்கண்டம் அரிஷும் இரட்டி
(அ) சேரணை சுழிக்கிரந்தா சாதிய மாட்டிச்
செல்வர பாண்பு பூமிஇரட்டி தெளிந்து கரையே.
(28)

கணைப்பா சாகரந்தா சாதியும் இரட்டி
கடந்தபாண்பு பூமிரட்டி சாகரமும் இரட்டி
பூணைப்பா பூமிஇரட்டி புனல்தன் இரட்டி
பூமிஇரட்டி யஜ்கடந்தால் சாகரந்தன் இரட்டி
ஆணைப்பா அப்பானபூமி இரட்டி
அழுக்கரைக்குச் சத்த சாகரமு மாச்ச
தோணைப்பா கண்டறி மெயட்டெழுந்து சாலேவத்
(ட) தெவ்வுலக மெறிலகத் தோய்ந்து பாரே.
(29)

பாரசபா மாணமெண்ணு பூமி வோடு
பல்லாயிரம் கோடி காத்தி வண்டம்
நீரசபா நீளப்பா காத்தி சாதும்
நிலைதாவீடு மண்ணையும் நாழுடு மெல்லார்
வாரசபா விவ்வாயுடு சத்தி மேன்றுக்கும்
மெக்கானை இவமெரு கவந்து கட்டு
சேரசபா யதிவாரவே பாதி யாக
(அ) சிவசக்தி யாகுகுணைய் தேக மாச்சசு.
(30)

ஆக்கப்பா அஷ்டதிசை எழுந்து தாலே
ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இரண்டு ஜாதி
பேச்சப்பா பூமிதனில் வைத்துக் கொல்லாம்
பாருதப்பா பஞ்ச பூதந்தானப்பா
நீச்சப்பா யாவையும் அறிந்தே ஞானம் பேசி
முக்தியுடன் இயந்திரத்தில் ஸ்ரீ.ஈசன் சொன்னான்
மூச்சப்பா ஒன்றுமில்லை ஜெகத்தில் தானே
மறந்ததே யல்லாமல் வேறொன் றாச்சே.
(31)

(ம) உண்டான பஞ்சபூதம் புகழ் தானே
உதித்துடன் மறந்தே னென்றும்பர் தாங்க
அண்டமேறு தேரதேற்றக் கற்பம் கொண்டு
அடங்கிதை சுழுமுனையாலே மதிந்து நின்று
தெண்டுடனே குமண்டலமும் கையில் கொண்டு
செயமகா வந்தபின்பு ஸ்ரீ.ஈசன் கண்டு
அண்டர்களைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து செயித்தான்
அகத்தியத்தை தீசே அகத்திய னானே.
(32)

(அ) அகஸ்த்திய நீயென்றனுக்கு சொல்ல விட்டு
அன்னதும் மனைவிமலே யென்று சொல்லி
முகத்திலே முகம்வைத்து முத்த மிட்டு
சேர்த்துவிட்ட மகனேநீ இயந்திர ஞப்பா
செகத்தினிலே என்னைப்போல சித்த ரில்லை
சென்றனான் பொன்மேனி வளர்க்கத் தானே
இகத்தினிலே பக்குவமே கூடவைத்தா
விதமான போகியாலே யாருமென் றானே.

(33)

இலைமன்ன தேசிங்கனது தெட்சணையும்
(17) (அ) இருவரைந்த பூமியெல்லாம் வெளிய தாக்கி
அரசுடனே உத்தரவும் கேட்டுக் கொண்டு
அழகான மனுவதையும் அமைதித்து
பாமாலை யுணர்ந்த கொண்டிக அன்ன மென்றும்
பலபலவாய் கோவிலங்கள் மனோச் செய்து
திருமால நிதிகளோடு தேவர் மெச்ச
செந்தமிழ்ழன் பதிவினன் பாரையு மண்டாச் சீச.

(34)

ஆச்சப்பா அதிகப்படுகு ஜாலுமன் டாக்க
அரசனைக்கு அருளினைத் தந்த தெல்லாம்
பேச்சப்பா . . . தந்தி வட்டாய் காப்பு
(அ) மெருநாலை இருக்குகற்கு பணிவெண்டு நாறு
நீச்சப்பா வியாத்தியத்தில் நன்டு வட்டம்
மின்பண்ணாய் பாவவத்தேன் அறிந்து பாரு
யெச்சப்பா ஞானமெல்லாம் லோகத்துக்கு
கிழக்காக பேசியேனிம் ——— ———

(35)

மேக்குதிலே தெரிந்தவரை யாதுதா ஞாலு
சிந்தைதனில் வைப்போற்கு இணை நம்கும்
சேகத்திலே யாதை பழித்தால் வெறியமு மானன்
நந்தியால் நீப்பிடித்து வெறிந்து போவான்
(18) நாட்டுக்கின் நாய்போல் திரிவான் மட்டைக்
சாத்தரன்போ வெள்ளுரைப் பாத்தா ரைகின்
தின்மமற்றுப் பேசின்பர் தோயும் பாரே.

(36)

பார்த்தகையாலே சட்டைமுனி மெய்ஞ்ஞான வைப்பா
புரியாகக் கண்டுரைத்தான் பண்ணாதில்லை
சேர்த்தகையாலே அதுவல்லோ நிறைந்து கொண்டோம்
சென்றுடைய சித்தர்போலாரு மில்லை
காத்தகையாலே திருமூலர் கொங்கணர்தான்
தியானச் சட்டைமுனி போகர்தான்
(அ) தீர்க்கமுள்ள திருவேலர் கோரக்கர்தான்
முறையான யோகமதில் பரமன்தானே.

(37)

பிரம்மமுனி கமலமுனி மச்ச யோகி
பாதவ வியாசமுனி புண்ணாக்கீசர்
பரம்பரை நந்தீச குன்னி சித்தர்
பண்பான இடைக்காடர் பதினெண் பேர்கள்
திறமாக நசுவாத பேர்த்தியும் நீச
செக்கிழுத்த மெஞ்சுருக்கிச் செய்ய சொல்ல
உரமாக அவரவரே நூல்கள் கட்டி
(19) மானிடர்க்கு பிழைக்கதான் வழிசொன்னாரே.

(38)

சொன்னதெல்லாம் இனைத்தை திலக்க வல்லைச்
சொல்லபதிய வாதமுறை மறைத்து வைத்தார்
என்னைப்போல் வாத மேரு ஞான மேரு
செயித்த முறை தப்பாமல் சொல்ல வல்லை
நன்னயமாய் இலக்கியானம் கற்க வேண்டி
நாற்பத்து முக்கோண மேரு பூசை
இன்னமில்லாத் திசதீட்சை கூட மெத்தம்
செய்தபடி வாதமுறை திட்டப் பாடே.

(39)

(அ) நீட்டிப்பான் தேவைபெற கைமுறையாய்ச் சொல்லத்
திடத்தெசயிலன் பொருளாலுங் கலந்து பாடு
ஒட்டிதாப்பான் ஒன்றெல்லாந் துலங்கப் போடு
முறைதெரிய வேதமெல்லாந் தோன்ற வாகும்
கொட்டியதாய் வாதமுறை சொல்லக் கேளாய்
கிருபையுடன் இம்பருகவச சின்ன மாகச்
சாட்டுடன் நூல்காரத் சுண்ணங் கூட்டி
துயமாக சுண்ணநீர் வாட்டு ஆட்டே.
(40)

கூட்டியபின் மாவலை செய்து கோபுடமே தீந்து
(20) அடுபனை வைத்துப்பார் கட்டிப் போச்சுதும்
← முட்டியதோர் வெண்சுண்ண மாக நீபா
முழுதுமே கருவிகார மிகவே மீறா
நாட்டமுடன் கட்டியதோர் கிப்பு தன்னை
நேமாக வெண்கிழமா வாட்டிக் கொண்டு
ஊட்டவே முழுப்புடத்தில் கல்வெள்ளை யாச்சு
ஒழுங்கோகா மேமுபடியும் அனைத்து போமே.
(41)

ஆடாமுன் மாமிபடியே நேஷ்தும் போட்டால்
புடத்திலே நீறியது வெள்ளை யாகும்
(அ) ஆடமா செயடியுமு நீரை வாட்டு
அனைத்துபடி யுதியோட்டி ஆகிப் போகு
தேடமா கிமிசுண்ணம் கருவிகார மாச்சு
திறமாக நேவட்சாரம் நேஷ்க் கொண்டும்
ஓடமா கண்டேடி மூதிக்கும் போது
முக்கியமாச் சீலமாச்சு முறைப் பாரே.
(42)

பாருமோ டங்கணைத்தை நிலம தாங்கப்
பதுமன தூடனின்ற நிற தாக்க
தேருமேல யெழுபுது நிலவு தேட்டு
௨௧ நீதியுள்ள மூன்று வகை சுவடும் தேரோய்
ஓருமேல மாச்சவத்தில் பாரை புகைபக்
திறமை நிதமுறை யாய் மேட்டுத் தண்ணாம்
மேருமேல மதிலேரை ஆறுகு நிலம்
மதியமோகா புழுகோளைட தூரங் கேட்டட.
(43)

கோட்டியே மென்றேவா வாட்டுக் கொண்டு
இமைகல தூறுக்குப் புகுப் போட
நாட்டமாய் கரியோட்டின் மோதிரத்து புக
நல்லமன்னைத் தூறுகிறிதான் கரு மேத்த
ஆட்டுமாய் தூடனைதனை கொசங் கட்டி
(அ) அக்கினியா வேரிக்கும் தெருக்க மேக மேத்த
மூட்டுமாய் மதையானை பட்டுப் போக
நீகண்டக் கிருமகையால் முழுக்க தாலே.
(44)

முழுகைய தோர் தூறுகியானால் நிப்பு செய்தால்
முறைகோடு ஆக்கரிக்கு மல்லே மாக்கு
பருகுலை கொசமிட்டு கரியோட் டின்னே
பாருமோ புதிய செலவை யாகும்
அறுகாத பண்டத்தால் கோடு மாத்தை
அருமை சுந்தரந்து முறை சொன்னேனான்
இருக்குமோ சுந்தரன் ஞானத்தைப் பாரு
௨௨ வெண்ணாயும் அதிகோடை மாசத்தில் பாரே.
(45)

இசைந்திருந்த சுவை யதிகாரந் தன்னை
எடுத்துப்பார் மல்லிகைப்பூ போலே காணும்
அசைந்திருந்த சூக்ஷமெல்லாம் சித்தாய் பண்ணும்
அடங்காத குளிகையெல்லாம் உண்மையாய் செய்யும்
இசைந்திருந்த தணியுந்தான் மலைபோலுண்டாம்
மெய்ஞ்ஞானமே மேமப தெரிந்த மெய்யும்
பசைந்த மெய்யுந் தண்ணீருவீ கண்டயானால்
(அ) பாக்கமேடா வாதசித்திப் பகரு காணே.
(46)

காணப்பா கோவையெல்லாந் தீர்த்த மெய்யும்
கிளிஞ்சிலாய் ஜெம்பால் சத்திரக மெய்யும்
தோணப்பா அறியார்கள் மெய்ச்சீசா
திரணைக்கெட்ட மூடயரப்பா காம்பல் பூசி
இணைப்பா வெறும் பழுக்காய் மெச்ச மார்க்கும்
வேஷமாடை வந்தாப்போல் திரும்ப கொள்வார்,
காணப்பா நாலாண புராணம் பார்த்து
கோரந்தான் நியாயமிலே வெந்திட்டாரே.
(47)

(23) வெந்திட்டார் சரீரம் வருந்தி கொண்டு
வாமலைக்கு வாலைதனை இம்ப விட்டார்
பந்திட்டார் செம்புதனி படக்கம் போலப்
பழிகாரச் சடலம் வாட்டு பஞ்ச பூதம்
அந்திட்டார் போனதே ஆகாசந்தான்
அமோதை செந்தீதப்பா உடல்மண் ணாச்சு
இந்திட்டா மேநோதியைய பாவா மல்தான்
கலைகெட்ட பஞ்சவர்க்கு எங்கும் போக்கே.
(48)

போக்கறியா மெய்யுடலம் பிறக்கும் போது
(அ) புவிதனி லூறுகின்ற ரசனம மன்றி
பேச்சினைக் கேற்காலிற் ரசனம மன்றி
பெருவெளியில் பாவையன்றி விதை மன்றி
ஆச்சறிபா கீழைக்கோளன்றி அரக்க மன்றி
அழகான எழுபிறப்பின் மாட்ட மன்றே.
உச்சமது மாமனதில் அறிவு ~~[illegible]~~ அறிபா ~~(47)~~
மானிடனாய் பிறப்பதற்கு அறிவு தானே.
(49)

அறிவறிபா தமிழோடு பதினெண் பாசை
அறிவறிபா கற்கறிவு கூடின மெத்த
அறிவறிபா கற்றதினால் ஆணையும் புத்தி
(24) அறிவுப்பா வருகிறது மேதை யன்றி
அறிவப்பா படிப்பதுதான் வாசிக் கத்தான்
அறிவப்பா இலக்கியங்கள் கற்போர் தாமே.
(50)

தானான இலக்கியங்கள் கற்றா லாகில்
சாகாமல் கற்பதின்று மாறும்போ தாகில்
மானாற்கள் மெய்க்கத்தில் இக்கா லாகில்
மனிலத்தில் அவன்சரிதை யறிதப் பாதகள்
தேசான நிதியாகி நித்த லாகித்
தெறிசித்தால் வடாங்காது அறிவுப் பாதகள்
வானைற்க ளாகியப்பா பொன்று மில்லை
அரசாட இலக்கியான மதிலை ஜதே.
(51)

அருளான சுத்தகரஞ் செய்யு மார்க்கம்

(அ) அப்பனே சட்டைமுனி வகையாய் சொன்னான்
குருமொழியி லொன்றாங்கே மறைத்து வைத்தான்
சொல்லுகிறேன் இவ்வண்ணமாய் வாக்கு மார்க்கம்
குருவாக சட்டைமுனி சொன்ன பாடமாக
நடுமுறையாய் பண்ணையாலே கேடு நீக்கி
உருவாக எண்ணெயதில் வரை படிதான் வாட்டு
தோதோக்க கிண்ணை பதமாய் செய்யே.

(52)

செய்யப்பா எண்ணெயதனை கொதிப் போட்டு
திறமான வஸ்த்துவாலே ஏதி யாடு
வையப்பா வஸ்த்துவாக வாசி காக்கேல்
(25) உரதமித்தி நினைமித்தி காய சித்தி
சொய்ப்பா மெய்யல்ல வாண்டு வே...
..நாட்டால் சுத்தவகைக் குருவு மில்லை
அய்யப்பா கேக்கர்...யப் பாவு
அஷ்டசவா யானைக்குதப்பா அறிந்து பாரு.

(53)

பாரப்பா கொடுமாக்கிக் காயா வள்ளோ
புரிவாக அறிஞ் வானையாக புறுத்...
சேரப்பா குளவனைப் போல் தியானஞ் செய்தும்
திறமாக கிடைத்து வந்த ....
ஆரப்பா என்னைப்போல சொல்வா ரில்லை
அறிந்துபார் கொங்கணவர் ம..தி
(அ) நீரப்பா உண்டான வகைதேய செகுநால்
நினைச்சுதப்பா புவிதனில் க....பே!

(54)

சுன்னமென்றால் பசிப்பயல்ல அண்ட மல்ல
சுகமான தேண்டல்ல தேக்கை ....
.... மென்றால் சுவக்கல்லப்பு நிலேலக் கூறு
கிறிபோல வெள்ளக்கள் சுண்ணம் ப...
....ன சரியானை டயாய் சொல் கூட்டி
இருமைக கல்வத்தில் வாட்டு மெ...
.... முன்ன அதிகாரம் யாத்தப் புத்தன்
இனைக்யாக சொரபானை பொட்டி....
(55)

கோடமேமா தெளிவாகு மொன்றில் மாஸ்கி
புகைநிச் சூடணிட ....கும்
(26) ஆடமேமா சுவக்காரசி கார மொன்று
அழகான கற்பூர வுடுப மாலை
தெடமேமா இருத்திபு வீரம் வில்கம்
மெயமான அண்டோட்டு சுண்ணம் மா..
..டப்பா கரியானை தான் கிருத்தி மொன்று
புகழான காசிகத்தின் ... வாசிடே.
(56)

இராசிடதனை யாதன்சேமை மீனச் சுண்ணம்
இனமான .... ாய் மொன்று
சூசிடதனைத் திறப்பதற்குப் புகு கேசே
புகான ..... ஆட்டி
தேட்டதனை கலசவிட்டு காய்ச்சி பண்பு
தேவமை அடுத்து சுண்ண குகையா தூசை.
(57)

(அ) உரைசுடுபா கிளைபடர்ந்தவன் கீர்த்தி பண்பு
உத்தமனை த. . . . . .னம்
வெகுடுபா தவித்தமது இவை மாச்சு
கிருஷ்ணனை சங்கரனைத்தேர் தெரித்தல் . . .
வளர்த்திடுபோ ஜெயந்தமது கட்டுக் கேளை
வனமனை இருக்கையொடு கால்கால் கோடி
. . . துப்பா . . . . ரீதின் வேதம்
வேமட்பா தவிக்கதின் கண்ணார்ந் தேனே.

(58)

தானென்ற . . . த்தில் வரம் பூதே
தனித்தீனம் புகுந்திட்டு வந்தா வாழ்த்து
வானென்ற ப . . . . வேசம் தாழ்த்து
மாதவனென்று நீதத்தினை காயப் போடு
(௨௭) ஏமனென்ற . . . . ம் பண்ணி
கிளைக் கணவரும் சொதிக் கேதான்
தானென்ற ருப்புத்தி வேசம் தாழ்த்தி
தீர்த்தனில் உறுதிட்டவே மனிதனோ வாகே.

(59)

மணியான ஆடிபதனை பஞ்சசமா வாழ்த்து
மகிழ்ந்தன ரவளைத்தே தன்னில் சூசி
தனியனே நேயாடக் கொத்துப் பேரகத்தான்
இலம்பாற்றி முன்னை கலந்த மாகம்
பணியால் வாயுப்பட்ட வேதை யடிபா
வேகனை யருபத்தி நேய மாக்தி
அணியாக பொன்னெடுத்த தங்க கண்ணம்
(ஆர)
அடிபணி வென்னிமா தோற்றுக் கொண்டதே.

(60)

2.1.2001

சூ3 2/1/01.

இன்றிடவே பதிவைப் பெற்று மெய்க்க
உண்மையாகச் சொல்லி வாட்டுடன் ஆகும் சொல்வார்
(அ) நின்றான வழக்கிவைச் சின்னத் தானே
நிலமான சிறக்கச் செல்வாகும் சின்ன மேவும்
நின்றான வழக்கில் சொன்னார் வேலும்
உத்தமனை சொல்மொழியும் தப்பா தப்பா
இன்று தனில் நெய்த்தடன் போல வாகும்
கைத்தான வழக்குவாக்கை யாட்டுத் தானே.
(61)

தானையான பருப்பதற்கு தீட்சை வேண்டும்
சம்புகிய வென்பதற்கு யாக்க இனம்
தானான யாத்திரைக்கால் வருமும் கற்றல்
சாதமாய் இனைத்தின் நேயர் கொண்டாய்
தானான தீட்சைவாதி ஏன்டு நாளுந்
(28) தான்கற்றல் பாற்கும்போல வரும் மேவும்
தானான வாக்கில் ஏண்டு நாளு
சொத்திரத் தான் கற்றும் பொய்யா தானே.
(62)

மெய்யாக சட்டைமுனி சொல்லைப் பாரு
புகழான கற்ப மென்று வகைமுறை இனம்
மெய்யாக சித்தர்கள் நூல்க ளெல்லாம்
பொருத்தியாய் முன்பார்த்தாய் பதமனைக்கள்
பொய்யாக காயத்தில் வழுவை மெய்க்கம்
புகழகச் சொல்ல மாட்டான் சட்டைமுனி யப்பா
மெய்யாக கற்பங்கள் கொண்டும் மேலும்
ஆகவேக இனிசெய்யும் புகழை தானே.
(63)

(அ) கோணப்பா வைகுண்டை மாட்டு மன்னர்
 கொழுதகை புதைய கண்கோடுக் கூடாயம்
கோணப்ப கெடுப்பதற்கு கொள்வான் மட்டைக்
 கூறான ஞானி யென்னால் தெழுத்த வென்று
நானப்பா கன்னிமாட்டுக் கற்புக் கூறு
 நலமாக் கொண்டவர்தான் தெரிப் போவான்
கோணப்பா குடிகெடுக்கை கூடுக் கொண்டால்
 மெய் நிறைந்த கற்பெல்லாம் புதுமை யாகும்.

(64)

ஆமெப்பா அகம்பகை பழக்க மேடை
 ஆகாக வளியவனை அடுக்க வெண்டாம்
(இ) யேமெப்பா முறைமையோடு யறிந்த வாகில்
 எல்லோருக்கும் இதுவாகும் அவளை நித்தன்
நாமெப்பா கண்டபடி உண்மை சொல்லோம்
 நாதனுக்க விப்படிதான் உண்மை சொல்வார்
போமெப்ப கற்பத்தை கொண்டா வாகில்
 புகழான நேமத்தில் நேமமாக வாகும்.

(65)

மானமென்ற ஞானத்தின் கூடுமே தென்றால்
 மாசற்ற நேசத்தின் பதிவான பேர்கள்
(அ) தானமென்ற குதை புதல்வர்கள் போலக்
 கூட்டுவார் காய்த்திறங்கள் கூட தாக்
ஈனமென்ற தெய்வத்தால் ஞானம் நாளும்
 கிசையாக கற்றவரே பெரியோர் வையா
தானமென்ற அறிவெல்லோ அறிவாய் நின்று
 சான்றோர்கள் இந்த செல்வம் கற்பத் தாயே.

(66)

திருப்பதை கொல்வதற்கு இறைவனை என்பார்
தொழுவானின் நூல் பாரான் மதிவசமே என்பார்
அருப மன்றுக் கொல்லியவன் யழித்து போயான்
(30) அருளை தகுமுறைக்கு நூலைப் பாரான்
இருப மன்றி அலங்காரப் பேச்சு தாக
தீர்த்துப்பாய் நாவல் சிறைக்காய் புசிக்காமை யென்பான்
நிருபமன்றும் துறைத்தா லவனை ஞானி
நிலைக்கதப்பா இயக்கியானம் நிலமை தானே.

(67)

தானென்ற வானையாலே முன்னெழுத்தை சொல்வார்
தானெங்கோடு யியந்தரமும் ஞானம் பேசுவார்
யேனென்ற வெவாதி சாதா முன்னென்று
மெனும்பாய்யேகார் மால் தொடுக்கு மென்னிப் பாடு
(அ) தேனென்ற திச மாச்சு முன்னெழுத்துக் கூறுக்
திருமனை வாலையானை யழித்தோன் சித்தன்
வாலென்ற வாலையாலே யஞ்செழுத்தில் கூடி
மகத்தான அரங்கத்தின் மூடு தானே.

(68)

வீடதனை செயமாக கட்டிக் கொண்டு
வேதாந்த பஞ்சவத்தின் பயிக்கு வேணும்
கூடுதனை மட்டோதான் போகா மல்தான்
கொள்ளுடா கருமுறை யறித்து கொண்டு
நாடிதனி வாந்தரவனை கட்டில் வாழ்ந்தேன்
(31) நேமமனை இயக்கியானத் தங்கிச் சானல்
பேரானை செந்தானென் வாயு வைத்து
பித்தர்களை அறிக்கையானால் பலிக்கும் கொள்ளே

(69)

பலத்த கோடி மெய்யான ஏமம் தன்னை
பேணியே வலதுக்கி மதித்து ஏத்து
நிலைக்குப்பா இன்னுடைய தியாகம் ஏன்றும்
நிறுத்தினால் தோற்றுமடா யோக பாக்கியம்
மலைத்துவிடா வாதத்தால் ஆதி பரத்தன்
வந்தருள்கே போனதெல்லாம் மெய்கேப்பா
(அ) நினைத்த கலைசித்தியின் பாதை தாரகமாம்
நாட்டுவது மெய்மெய்ப்பா தன்னை பாரே.

(70)

பாரப்பா உன்னுள்ளே அகட்ட சித்தி ஏமட்டும்
பரிபாக வாசி அவர் தன்னி சேகரன்
பாரப்பா அகிலமெல்லாம் வெற்றி ஆகு
பாரபரையும் பரிமளத்தே தவர்கோரும் நின்றார்
பாரப்பா உருவாய் மெய்ந்தா யனால்
புண்பாண்தா னவகம் பருக்க கேளே.

(71)

கேளப்பா மந்திரங்கள் சாத்திரங்கள்
ஏதுவான ஏட்டெடுத்து வாசி யாச்சு
52 கேளப்பா தெய்வ நிதி சித்த ஏன்றுவம்
கிருபையுள்ள வாத மெய்ஞ்ஞானம் தோன் ஏமாற்றும்
கேளப்பா தவ ஏசுவை மற்றுமுள ஏல்லாம்
கிட்டப்பா ஏட்டெடுத்தின் கிருபை யாச்சு
கேளப்பா அறிவியால் மெய்ஞ்ஞா ஏதொக்கை
கேசரத்தில் பதார்த்தங்கள் சித்தி செய்யே.

(72)

இத்தித்தால் சிவன்தேவை யருக்கி நானே
தேகசித்தி யல்லாட்டால் சிவன்தே வப்பா
முத்திபெற்ற தெல்லாமே அகத்தியர் தான் என்று
(அ) மோசமாய் சொல்லுகிறேன் கேளு கேளும்
பத்தியுட னாதியாலே சூக்ஷ்த்திரந்தா னப்பா
பதிவாக வெந்நுக்கு குருத்தான் கேளு
சுத்தியதா மனுவுக்கு இத்தேவபந்தி லப்பா
சாத்மதனி வருக்கிறதோர் ஜோதி வயானே.

(73)

சோதியானை யருக்குள்ளு கற்பம் கொண்டு
மேதினியாள் சத்தாவு சமைத்து செய்து
ஆதியாலே மறந்தவுட வனியா முத்தி
அசம்வாட்டோன் அகம்புதம் வனியு மார்க்கம்
(33) நீதியாலே கண்டறிந்து அறிவு னாலே
பேதந்து கொண்டு யருக்குமப் போ இருக்கான்
வந்தார்
வாசனைக்குள் சென்றுடுக்கோன் வாவா வென்றார்
வருந்திவனை ஞானமத்தின் வரிசை கேளே.

(74)

கேளப்பா ஆதியாலே சூத்திரத்தை யென்று
தேடியாக எத்தியமாம் கோட்டும் பொருது
நீளப்பா யருந்துமப்பம் அதிலே போட்டு
நேர்மை யத்திகைக்களை பாயக் கொண்டார்
வேளப்பா தம்பத்தில் பறந்தேன் பார்த்து
(அ) விமனை தம்பந்தான் வேண்டுமப்பா மார்க்க
ஆளப்பா வேணுமென்ற தம்பம் பெண்தான்
அதனை வெத்தியத்தில் பறந்தேன் பாரே.

(75)

பாருமேபா கும்பேசுபர் தனக்குப் பின்னை
பாலபட்ட எக்கியம் வேதியற்குப் பின்னை
சீருமேபா வாக்கெடுத்தார் சகல சித்தர்
திரட்டினார் குருட்டினார் தந்தை நின்கூடன்
ஆறுமேபா மெய்ஞானப்போலே வேத பெற்றார்
யாருமில்லை யப்பாலன்னை மெருச் சென்றேன்
கூசுமேபா வென்று சொல்லி சிவத்து மறைந்தார்
(34) சிவத்துமுத்தி யப்பா பெற்ற வேதை.

(76)

பெற்றவேப நெற்பழுதான் வந்து தானால்
பேயனை அறிவாலே சித்த ஞானமுள்
உற்ற தெரு சூக்ஷ்மமீந்து சொன்ன ஞானம்
உரைத்த மொழி வாசகத்து வணிப் பாரு
பத்தியுடன் ஞானியர்க்குத் தீட்ச வேதி
பத்திப்பார மேதிருக்குந் தானே தோன்றும்
இத்தனைக் கண்ணியனான் ஏசு மெய்யாதான்
சிற்பரைய மெருத்துமேக்கே தெரியுஞ் செல்லா.

(77)

(அ) கானைமேபா குருசோதி யெழுத்துங் கேளும்
கைமுறையாய் லட்சுமியாள் எழுத்துங் கேளும்
மூணைமேபா சக்திரியின் எழுத்துங் கேளும்
நாலான வேலப்பரியாள் எழுத்துங் கேளும்
ஐந்தைமேபா மனோன்மணியாள் எழுத்துங் கேளும்
சொல்லுகிற திருபரையாள் எழுத்துங் கேளும்
ஆறைமேபா சிவசக்தி மாற்கத் தேனும்
போனாதே தீட்சையாம் நூலுந் தானே.

(78)

பாடாமல் போனைக்கோ என்று மில்லைப்
பார்த்தயற்று சித்திக்கும் பதிந்து தோயும்
தேடாமல் போனைக்கோல் என்று மில்லை
(35) நிலைச்சப்பார் நேர்ந்து பண்பு கண்டு தேறும்
சூடாமல் போனைக்கோ என்று மில்லை
சாத்திரத்தை பார்த்திலை என்னா அன்பு
சேராமல் சேர்ந்தே தீட்சை தண்டு
திறமான கற்பமுண்டு தேடு உரதே.
(79)

தேடுவார் கற்பமுண்டு தேற மாட்டார்
செத்தசவம் போலவந்து விழிப்பார் மண்பர்
சோறு தீரை முயற்சியில்லை வழுவை தேட்டு
மேதினியார் கற்பமெல்லாம் உண்டு தேறி
(அ) வாறுடனே தீட்சைவாதி ஞானத் தேடும்
மனிலத்தில் வாடகையாலே புதைத்துக் கொண்டு
கேதாத ஞானவாதி தன்னை கற்று
கொண்டேறு தேவதைச் தள்ளிப் போடே.
(80)

போட்டேதான் பெண்ணாசை வெளிந்து தானால்
புகோனை கற்பமது தேறத் தேறும்
நாட்டமுடன் பெண்டாசை பொன்னா யாசை
நேமான வைத்ததால் தனதை யாசை
காட்டியமேதா நெட்பநோப்பான் ஞாசை தள்ளி
கற்றதொரு சுற்றத்தா பாசை தள்ளி
(36) ஒட்டுடனே என்று கையானோடு மேந்தி
யுடனோடு மூலத்தேறும் நேதிப்பாய் விதோ.
(81)

துணையாக இல்லாததை யூட என்று
வேர்த்தமரம் போலவே திரிவார் மட்டை
தேனையாக சொல்லுகிறேன் ஞானப் பாரு
தெரடுஇறுப் போல் கற்பமுண்டு தேனி யேறு
ஆணையாக ஆணைவத்தை யாட்டே என்று
அனைந்தாக்கால் வாய்பேச்சு ஞான மப்பா
உண்மையாக சொல்லுகிறேன் அமிர்தம் கொண்டால்
(அ) உடன்சித்தி வடிவதற்கு ஞானப் பாசு.
(82)

நூல்பார்த்து குறையேற வேணும் வேணும்
நுட்பமாய் பாரொட்டா வலைவான் மாடு
செப்பார்த்துப் பணயாட்டா வல்லத் தேட்ட
சென்றதோர் பெண்ணானை கொண்டு வாழ்ந்து
பொலப்பார்த்து சுவம் போலவே திரிதீ யப்பா
போக்கோடே தேறவேண்டால் ஞானம் பாரு
காலப்பார்த்து கற்பமுண்டு அமிர்தம் கொண்டு
குறைவற்றால் சித்தனென்று பேர்கொள் வாயே.
(83)

(37) கொள்ளாமல் புதுமைக்கில் ஞானி யெல்லாம்
கேடுடனே ஞானமெல்லாம் வந்ததப் போலே
உள்ளான உதிரத்தின் பசி யாவாற்கும்
உத்திதமாய் பேசுவது இன்மை யாகு
கள்ளாணமையே புலைக்கு பசியை தீர்ப்பான்
காலி நெருட்டு நடப்பான் மட்டை
அன்னியதோர் தானமெண்பார் கர்ம மென்பார்
அதினாலே சொர்க்கம் வரும் பொய்சொல் வேனே.
(84)

(அ) செல்வத்தெல்லாம் பயந்தபத்தர் சேனை போடத்தி
குனிந்து தின்பான் கணப்ப சவத்தைப் போலே
இவ்வது போல் புலத்தோகை வாரித்துக் கொள்வான்
வேடம்கள் கழிவட்டு வேறும் பாழுக்குக் கொல்லி
கல்லைத்தோ பூதனைக்குறைத்து உதா இவன்
கட்டாக வளமையன்று அவையினைப் போல
செல்வத்தாலே இவத்தியானம் கருவை யத்தோனான்
(38)அ கெடுத்தடோடும் நாய் போலே திரிவான் பாரோ.

(85)

திரியாமல் குணிக்க வெயட மென்று கொடுக்க
செருப் பாதித்து யாருக்கோ யல்லை யில்லை
நதியாண்டி கொம்பை வைத்து கூழை பேசி
நாட்டுஞ்ச வெள்ளை மென்று பேசு விட்டு
குருவென்று உபதேசம் கற்றார் போலக்
குருடர்க்கு செத்தெழுத்தை உபதேசிப்பான்
அருளான போலவே தீட்சை வாரி மெய்ம்மன்
அப்பாத்தை கூனத குருக்கள் தானே.

(86)

தானே குருக்கள் என்பான் பணங்கள் வாங்கச்
சதாசிவன் தன்மந்திரப் பேரால் பூசை செய்வான்
(அ) மனுஷ்யர்களோர் தலைகளைத்தான் மெய்க்க பூசை
குருமணி போலவட்டு மணியாட்டு வார்கோன்
மனிதர்கள் தலைகளைத்தான் குழுத்தைக் கட்ட
மனுவாக்கோன் பால்குளியை நம்பக் கொண்டு
ஆயிரகாலம் திணை வளைய நெத்து
பாட்டுநண்டு முறியாத பூடன் தானே.

(87)

நீடவென்று சொன்னக்கால் கேளைப்பாளர்கள்
நிதேவயாட பேச்சை பேச வல்லாம்
அதுதன்னை எவன்றதுக்கு சொல்லாட்டல்தான்
அவனுக்கு நீவானைக்கே நடக்கு மேபோ

39 வேதாதமாய் வெளிநீக்க வருக மேபோ
என்மேயும் பணைவ்கள்ளதும் பெண்டு பள்ளை
கதமாக உரைஉதாய் மேனர் போகுவார்
துன்றைகளை மாடயகுடு கொட்டாதவை.
(88)

தானென்ற நிலைமுதல் இன்றி யாகச்
சுட்டை முனி நிறமகப் பாதசார்ந்தால்
யானென்ற பேதமது கற்பக் கேடு
இரவைந்திருந்த யாரிந்து நின்றாய் இறைவாய்
சொன்னேன்
தேனென்ற மனமெல்லாம் கழிந்து போனால்
(அ) இன்றிக்கும் தேகமேபோ திறையாய் செய்வாய்
உறவென்ற அழுக்கையும் களைந்துப் போட்டு
உண்மையுடன் பாடு சொல்லுவாரே.
(89)

உன்னையே வல்லார் யாரு மாசம்
உண்டபின்பு கருக்காய்தான் வாரு என்று
நின்னையே பக்கத்தில் வைத்தப் பொருள்
நடக்கையாகும் கிடக்கையாகும் யோகந் தீரும்
(40) உன்னையே கழிவினையே நோக்கிப் பாடு
அவரந்த வாய்க்கிடைக்கு எண்டி தேனும்
பன்னையே அடைமது சாறுப் போகும்
பாடுபோ சுவிசின் குறிய தனை.
(90)

33
3/1/01.

தானென அகந்தை கண்ட போது
சத்தத்தின் கோட்டைக்கு சக்தி சந்தோஷத்தான்
தானென கொடை போலே கரந்தி
தாதனாத்து கண்டாலும் பார்த்து உடைடும்
தானெனது மத்திடத்தே கண்டா ராகில்
சித்திரையெட்டில் சீழிருந்த கோக்கத் தோனும்
தானென அமர்கள் செய்யும் தொழில் கொல்லான்
சார்வாகத் தோணிப்போம் சத்தியந் தானே.
(91)

சத்தியமாய் சொல்லுகிறேன் இந்த நூலை
திண்மையென்றி பழித்தோர்கள் கிளையும் நட்டம்
(44) புத்திகெட்டுப் பிறக்குமப்பா பிள்ளை யெல்லாம்
போக்கோடை இடர்க்க சீரு மாகி
ஆத்தையத்தி உறுப்பத்தி மடையர் போலே
அலைமேபா தலைமுறை யெல்லாம் கூடு
பத்தியா யிருந்தால் சத்தியமே யென்றும்
பணிந்தோர்க்கு சகலசித்தில் கூடும் தானே.
(92)

காணேபா அருமை தொட்டு கீர்த்தி யெல்லாம்
கைமுறையாய் கொண்ட பண்பு யோகம் பாடு
(அ) தோணேபா யெந்துறால் துதேய தென்றால்
சொல்லுகிறேன் தீட்சைவழி எண்டு நூறு
பூணேபா வாதத்தி லட்சம் காப்புப்
புகோகத்து இறுக்கியதோர் பனிரண்டு நூறு
பேணேபா பதைமிறுக்கி பாடு நூலுக்குள்
பெருமைபெற் கருவையெல்லாம் வெளியிட்டேனே
(93)

வெளியான இளைத்தின் விழுதர வேறு
தானம்பெயதோர் வயிற்றியத்தில் ரண்டு லட்சம்
கிணையாக பெறுவாயும் பார்த்தா யாகில்
சார்வான வாதுமைப்பா இத்திக் கிங்கரன்
(42) அளியாத தாத்தையப்பா உத்தத்து வாத்தை
ஆடவனைக் கேவர்க்கோடி செரம்தம் கேசாசு
பளியாத இத்தர்க்கோப் பளித்தா யானால்
பாயாமல் சாபமிட்டுப் போடு வாரே.

(94)

பேறுவோர் பிள்ளைதனை முறைக் கால்லாம்தான்
பூதலத்தில் சாபமிட்டால் இரண மில்லை
தேடுவோர் நவர்க்கோடி போக்கிக் கொண்டால்
ஜெகத்திலே நீபுமைறு இத்த வாய்
ஆடுவாய் நிதுவாந்தால் வாத வித்தை
ஆட்டமென்ற ஆட்டமெல்லாம் வத்த்தி வித்தை
(அ) கேடுவோர் வாமத்தில் கேடு வோனைக்
கெப்பாரவார் இதுவாணி பூசைப்
பண்ணே.

(95)

பண்ணப்பா பூசைவாசி தெய்வம் தேறு
பரபூசை சிவபூசை சுயம்பு பூசை
எண்ணப்பா நித்தியச் சித்தர் பூசை
இதமான திகம்பரத்தின் பதுமுகலா தன்பூசை
(43) நண்ணப்பா நான்பத்து முக்கோண சக்கரம் ~~[illegible]~~
நயமாக பதித்துகொண்டு தேடிக் கொண்டு
உண்ணப்பா மெய்நிலைக்கு கியானம் பார்த்து
உமவதுடன் மெலிவைத்தான் பூசை செய்யே.

(96)

செய்வதற்கு கீட்டைவாசி தன்னைப் பார்த்து
திறமாக தவறாமல் பூசை பண்ணு
செயிவதிலே அதுவாய தப்பாத் தனால்
தேகத்துக் கேரியவரும் சொன்னேன் தேறு
கையவசமாய் மெருக்கிடம் கிட்டிக் காட்டக்
கிடைவான இருக்காட்ட கண்டு தேறு
(அ) செய்வமென்று புத்தியானால் பார்த்தா யானால்
திறமாக கண்டபின்பு பூசை பண்ணே.

(97)

பூசையிது செய்வதற்கு லண்ட கண்டம்
மேதினியில் இனம் யாருமும் பாடு பாடு
தேசமுடன் துணையாட உரம பூசைதி
நிலையாகத் தெய்வதற்கு வகையாய் சொன்னேன்
பாசமுடன் கட்டறுக்கும் வகையாய் சொன்னேன்
(44) பராபரத்தின் சக்தியோடு மகிழ்ந்து வாழே.

(98)

வாசனை நன் மெழுத்து வேதுந் தேனை
மனது மாயமாகவே செல்லி வைத்தேன்
நேசனை இணையோடு கற்பத் தோடு
தேனையாய் தத்துவத்தின் கூறுஞ் சொன்னேன்
யோசனை தத்துவந் தனை வெளியில் ஜோதியில்
மெய் நிறைந்த தெள்கொள்ளவாம் மனம் யானே யான்
பேசனை சத்துவத்தைத் தேர்ந்து பாடு
(அ) பேசாதே தத்துவத்தை வெளியிட்டேனே.
(99)

வெளியோடே வெளிசேர நீருந் தண்ணீர்
மதமாக அப்புடனே சேர்ந்து போகும்
ஒளியோடே தேயுவதில் சேர்ந்து போகும்
உத்தமனே மண்ணுடனே மண்ணும் சேரும்
வளியோடே வாயுவதை மறிந்து கொண்டு
மண்டலத்தே காயசித்தி வாகு முத்தே.
(100)

இந்த அடியால் முதல் நூற்க முடிந்து அடுத்த நூற்க ஆரம்பிக்கிறது.

<u>பூரண சூத்திரம்</u>

(1) கார்செறி மயனை வெண்மைக்
கோனைக் கனைப் பாதம்
சேர்பொருள் ஒண்மை தன்னை
பூரண ஞான சோதி
தார்செறி கொன்றை சூடிக்
காய்சரண் பணி புகந்த
நேர்மதை யானை யாற்றன்
நற்பதம் காப்ப தாமே. (1)

(2) குன்றானை ஆறனைப் பேசு தரை
நிறைத்த காஞ்சி மேலாகுந் தொண்ணூறுங் காலும்
பன்றானை தீட்சை பதினொன்று எட்டு
பத்திடனே முப்பத்து எட்டு தீட்சை
உன்றானை சமாதிக்கும் வாசி தேர்மை
உறைப்பனை சிவயோகம் பூரணா யங்கள்
நின்றானை வாசித்தின் தீட்சை யோடு
நிலமான சக்கரத் திறவு கோலே
(1)

(அ) திறவுகோல் முன்னுரைத்த நாலுக் கெல்லாம்
செய்பாகம் தைபாக தீட்சை பாகம்
அறையாகேன் சத்தியோடு சிவனை மாற்கம்
அப்பனை ஒளிக்கத் தோன்றுக எல்லாம்
மறைவுகோல் சொன்ன தெல்லாம் வெளியாய்ப் பாடு
மாட்டுகளேன் ஆறுரை நூல்க் கிரக் கில்கோன்
இறையவரை கூட்டல்லைக் குருமுறைப்போ யல்லை
(3) இருநாற்றி யொருபத்தாறின் தூல் காலே.
(2)

காணப்பா மன்றால்போல் குருநாதும் காணேன்
தானியால் மன்றாலை கண்ணில் காட்டார்
பூணப்பா அன்புத்தின் ஆதிர் மாத்தை
ஆகாய்துகளேன் மயக்கில் புகழோ மெத்த
நாணப்பா குருநாற்று அம்புத்தின்
நேமான நூடவைத்தை நாட்டு மேன்மார்
(அ) பேணப்பா முன்னூக்கின் கர்மக் கர்மம்
பேதிகளை நீட்சை யிருநூற்றுக் கின்னே.
(3)

உள்ளான பூசையாகி யிருநாம் நாங்கள்
இத்தமா முன்னான்றில் சேத்தா நேங்கள்
உன்றையே சாயாரத் திருநாம் நாங்கள்
ஜானம் கிரேணன் திருவெல்லாம் வெளியாய் மேரச்சு
வெள்ளை தடபல்லை திருமறைப் போயல்லை
மெய்யுமெய்ற திருவெல்லா மிதுவே மெய்யதால்
தின்னடா தின்னருக்கு யிந்த நானை
(4) காட்டாதே பனிரண்டு தேசத்தா வீதியே.
(4)

ப.வது தா. . . . . . ஜோதிக்கி
இகத்திருள்ள மனப்படுக்கு யிந்தா யானைல்
ஏனா. . . . . கு. . . . நதே சொன்னான்
சொன்னான்
ஜுண்மையாய் மனதில் வைத்து நானுக்கும் கண்டு
தாய் பதத்தை பூசித்துத் தியபம் கொண்டு
சுமரிக் கின்னிருந்து தரவே னாதி
நிமலை மேலேறிவாடு மோகத் துள்ளே
நின்றாக்கேல் கொல்வுமடா நிசக்கு சொன்னேனே
(5)

(அ) நிசமாக பூரணத்தைச் சொல்ல கேளு
நிரமலித்தா மெய்நிதத்துக்கு உபதே சிக்கான்
அசமான அழுவோர் தேவைசன் கோமால்
அட்டமடா ஜங்கேனைக் கிரி கோணத்தில்
அதுமான தேவைசனை வல்லையபும் கூடு
யிருக்குமடா ஓம்ஹ்ரீம் அவ் ஓம் க்ல. . .
அமச. . உகிளை தெய் வரயா வென்று
அழுத்துடா இன்ட. . . வணங்கி நானே.
(6)

உணர்வுடைய சித்திப்படிதான் சித்த நித்தை
(5) வரிசையாய் நிலைமை அட்சரங்கள்
பணிந்தாமல் ஓங்காரம் நிலை யாட்டு
பேரான மதில் அழுக விட்டு
கிணங்குகளை திடமாய் வெற்றியக் கோட்டை
அட்சமுக வெற்றிடமே இண்டலி தானேனும்
காமான காணபதிதான் பரகாசிக்கும்
(அ) கயிலாச பரமேகிமை காட்டுகிறதே.
(7)

காட்டுவது நாத்தோனை மதின்மேல் வைப்பா
கிளித்து யாவதுக்கணும் முத்தோனை வட்டம்
சூட்டுவது பரமனோடு சுருதிப்புத்தியுங் கொண்டு
அதுவேன் மமதீம் அய்யும் அம்பரம சொரூப வென்று
கட்டுவது அட்சமுக வெற்றிதாற்ற கிளி
(6) சொல்லே எனற் கோணம் நாலை முற்று
திட்டுவது மாற்றுவனே நாமதேன் விட்டு
நிலையாகப் புகிக்க முத்தி யாமே.
(8)

முத்தியாம் பதிநிலை முத்தோனை விட்டு
மூர்த்திமாம் தெரிவிட்டு
பத்தியாம் ஓங்காரத் தீங்காரத் தட்டுப்
(அ) பஞ்சவர்ண மெய்த்திறமைதனை பகர்ந்து சொல்ல
சித்தியாம் அட்சரங்கள் நிலை யாட்டு
சூன்யமாய் அட்சமுக தாரகை யாமல்
வெற்றியாம் இண்டலியும் நிலை யேறும்
வேதாந்த புராணத்தில் சேர்த்திட்டேனே.
(9)

சேர்க்கின்ற முக்கோணம் ருத்திர தேவி
(7) திறமான அறுகோண முள்ளே யாட்டுப்
பார்க்கின்ற மந்திரத்தின் நடுவே யாட்டு
பழுமான சிகாரமோடும் ஊர வீட்டு
ஓர்கின்ற ஸ்ரீங்காரம் ஹ்ரீங்காரம் தான்
பகுக்கின்ற உகாரமோடு கிலியும் கூட்டு
தீர்க்கின்ற ருத்திர தேவாய் நமவென்று
(8) சேவிக்கவே மனத்தில் நிலையே காணும்.
ஏற்கின்ற ஆறெழுத்தும் அறு கோணத்துள்
விட்டதுவே யாகியது மென்றும் பாரு.
(10)

பாடாக லட்சுமி எழுத்தானால்
பகுதேவ நறுகோணம் மந்திர மட்டு
ஈடாக ஹகாரமோடு ஹ்ரீங்கார நந்தான்
திறப்பாக ஸ்ரீங்காரம் ஸ்வாய நமவென்று
நீடாக மகாலக்ஷ்மி தேவாய நமவென்று
சேர்த்திடுவாய் லட்சுமி திருவாய் தானே.
ஆடாக அடைக்கிடு யாவை சித்தி ~~(11)~~
ஆறெழுத்து நறுகோணத் தடைத்திட் டேனே.
(11)

(9) அடைத்திட்ட முன்னெழுத்தும் நடுவே போட்டு
அனான சகாரத்தின் அருகாப் பாரு
யடைத்திட்ட மந்திரமாட்டு நடுவே சேரு
உதமான அயங் கோண முக்கோணத்தான்
அடைத்திட்ட ஜோடுத்த நாதங் கூட்டு
உ: ம: ஸ்ரீ: அங்கச்சிவ என்று
படைத்திட்ட சகாசிவ தேவாய் என்று
பகுதேவன் லட்சுமி பதித்து நோக்கே.
(12)

நோக்கடா அயல்கோ ளிலங்க விட்டு
நிறுத்திடடா மாத்துருக்கின் முக்கோண வாசலில்
வாக்கடா ஆதிநாயா ஸிம் ஓம்மென்று
(அ) அம்பலம் ஜோதிஸ்வரம் விட்டு சேவா
முக்கோண பாயறது வாசி தானும்
முக்கியமடா கொமுனைக்குப் பாரு
நாக்கடா அமுர்தமது ~~கிலு~~ ஒளி பாயும்
நவமணி கிளரது நவண்டிட்டேனே.
(13)

யோனென்ற ஆதார மேலே யாறு
மயம்பரனேன் நன்றாக பாயல்பாய் தானே
ஆதனென்ற சுவாதிட்டத்தின் மேலே சேரு
தியான மண்டலத்தான் திரிகோண மாகும்
ஊரனென்ற பவமறுக்கும் அக்கினி
மண்டலத்திலக்குள் வைத்திடுவாய் கை மோன
சுழுந்தானே
தானென்ற பவமறுக்கும் அக்கினி மண்டலத்தில்
(9) கண்டபடி மற்றுவரும் கனலால் தானே.
(14)

கனலிலே வாய்வதனைப் புக்கித் தானால்
கண்டிருந்து அமுர்தமது கலந்து பாயும்
புனலான அமுர்த முண்டால் காயம் பல மாகும்
போச்சதடா நரைதிரையும் புத்தமை யாக்க
அனலிலே வெந்தவுடன் பாண்டந் தானும்
அழுக்குமோ திருக்குமோ அதுபோல வடிவ
நினைவிலே பக்தியானம் கூட்டு கூட்டு
நிச்சயமாம் சமாதிக்குள் நிலைக்கும்
தானே.
(15)

நிலையான கழுவுக்கோப்ப மண்டலக் கூக்கப்பால்
(அ) தேவனை சூரியன்றன் மண்டலத்தைக் கொண்டு
நிலையான மாந்தருடை உதவு கிட்டு
செய்யப்போ சூரியனை கோலம் காந்தம்
மலையாமல் மாய்வதில் சேர்ந்து தனான்
மைந்தனை வைகுடனாய் பரகதிக்கு
நிலையான சூரியனைப் போலவே ஆக மக்க
நின்மிசைக்க வில்லையுடன் நெஞ்சத் தானே.

(16)

நிறைகின்ற சூரியன்றன் மண்டலத் துக்கப்பால்
நிலைமதியாம் சந்திரன்றன் மண்டலத்து மேலே
நிறைகின்ற சோதியுடன் மேவு வாழ்
(10) செல்வத்து செல்கின்றேன் செம்மலின் ஞானி
சொரியவே சேவித்திடவே சோதி கோலம்
பரகதிமேல் மருவினான் பெருமை போகாம்
நிறைவாக நாத்தருடன் அருளாய் நிற்கும்
அட்சரத்து நற்றவம் அறைய தேனே.

(17)

தேரோடும் ஓங்கார வீதிமேல் நின்றும்
செய்யான அஞ்செழுத்தும் மேன்மை முத்தி வீதி
நேரோடும் பஞ்சாட்சர அயமந்திர ஞானம்
நேர்மையான ஆறுமுகன் சிவஞானய வீதி
(அ) தேரோடும் ஓமென்று தியானம் செய்ய
தாரத்தைப் பரமானந்தம் அந்த போக்க
நேரோடும் பரமாய அவ்வாறே யாக்க
நின்றுகின்ற சூக்கத்தை செல்ல மோனம்.

(18)

பூ3
4/1/01.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(11) [illegible]
[illegible]
(19)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(அ) [illegible]
(20)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(12) [illegible]
(21)

கண்டு கொண்டு இவ்வெழுத்தைக் கண்ட பேர்க்கு
கருமவினை யானதெல்லாம் காணா தோடும்
கண்டு கொண்டு இவ்வெழுத்தை அகாரத்தில்
கட்டளைப் பதித்திடவே உமையா லேயாம்
கண்டு கொண்டு இவ்வெழுத்தைப் பரிவா யெல்லாம்
கட்டுனரைத் நால்தேரமும் காணா தென்னே.
(22)

காணாது ஆலமயமாய் பெண்ணாள் மேல்க்
குவிப்பாள் வெளிமெல்ல குண்டலில் சேர்க்
தோணாது உருவமேனி நீபா நீபாந்
துலங்கிநின்ற பூரணத்தைச் செல்லா மாட்டோம்
சேணாமேல் நின்றவரை வினையைக் காண்பார்
இருக்காணாத் தானை கண்ட பேருக்கும்
(13) மோனமதை அகாரத் திட்டமைய யாதும்
மேருவத்தில் நின்றதொரு ஆலம் சொன்னேன்.
(23)

அகாரத்து பஞ்சவிருந்து இலகும் சொன்னேன்
அதில்நிற்கும் அட்சரமும் சக்கரமும் செல்ல
ஏகாந்த உகாரத்து மெய்த்துஞ் சொல்லா
ஏகாட்சர பூரணமே மேலைக்குக் காட்டு
ஊமையக் குணமெல்லாம் கேளி யானையான்
உத்தமன் நின்ற மாமேதை மனித்து பரு
(அ) தேறாத போதகமும் தேடும் தேறும்
சிவசிவ பூரணத்தின் திறத்தாள் காணே.
(24)

நிருமனை தீட்சையது உரிய தகை
செப்புகிறேன் இவதீட்சை பதினைன் றுந்தான்
குறையாமல் கூறந்தெரு பால்போல் வடிபா
குறிமிளியமர் பகைக்கவென்று குளிமைச்
செகான்றேனன்
(14) மறையாதே நீக்கிறு அ. உ. சிவாய ஓமென்று
உரைக்கவாய முதல்தீட்சை மலைக்கனைம்
நினைவான அவ்வும் உவ்வும் ஓம் நமசி வாயவென்று
நிகழ்த்துவா யிருமான தீட்சை தேநே.
(25)

தேநான நின்றான தீட்சை தேரு
நிச்சய மனம் உ. அ. சிவ சிவாய
(அ) தெய்வான ஓமென்று சேவித்தா யானால்
வெற்றியடா ~~நின்றான~~ நின்றான தீட்சை யாச்சு
பசுவாய் நேசான தீட்சை தேரு
பசுவேன் சிவாய நமது ஓமென்று
சிறக்க சேவித்திடுவாய் அஞ்சான தீட்சை
செப்புவேன் நன்றாகத் தெளிந்து கொள்ளே.
(26)

தெளிவான அஞ்சான தீட்சை தேரு
சிவசிவா அவ்வும் உவ்வும் ஓமென்று
(15) தனியாக சேவித்திட்டால் ஞானத் தீட்சை
நவிலுகிறேன் மவ்வும் உவ்வும் நம சிவாய
தனியாக அம்மென்று சேவித்தா யானால்
செழுமையேன் ஞானான தீட்சை மாய்க்கும்
மெளிதாக மகிமை நம சிவாய அ. ஓமென்
றெத்துவா வெட்டான தீட்சை வென்னே.
(27)

(அ) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(28)

[illegible]
[illegible]

(6) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(30) ~~(30)(29)~~

[illegible]
(அ) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

~~(30)~~ (31)

ஒருவகை தேவனை நீட்சை கேளு
உ௰° அ° ஸ்ரீ° என்றோது
ஸ்தமம் அஞ்சானை நீட்சை கேளு
(17) தீனஜீம் அஜய என்று இதையாக
வேதமம் அஜனை நீட்சை கேளு
ஜனஸ்ககை ஜீ.ம்.வ.கிரீ. என்று ஜதமம் தானே
ஸ்தமம் எயழனை நீட்சை கேளு
தினைக்கரை ஸ்ரீ. ஸ்ரீஅ. ஐ என்றே.

(32)

என்றுதீ எட்டானை நீட்சை கேளு
இயம்புவாய் சுவ்வும்° அவ்வும் வ° ஜூ என்று
நன்றுதீ ஒன்பதானை நீட்சை கேளு
(அ) உ௰° ஸ்ரீ° கிரீ. ஜூ என்றுறவாய் தானே
நின்றிடவே நீட்சைபத்து தேவா பத்து
நிச்சக்தி யாவாரே தெளிந்து பாரே.

(33)

பாரென்றேன் பதினொன்றான் நீட்சை கேளு
பகருவேன் ஜும்புதீச் சமஸ் தென்று
தாரென்ற புருணமாம் ஏழுக நீட்சை
(18) கூட்டிநேன் கதனை நீட்சை புள்ளே
ஒரென்ற புருணமாம் ஐயனா நீட்சை
நிகழ்த்திநேன் காண்டிரெண்டு ஏழுக மாக
நீரென்ற நீட்சை பத்து மைதாநத்
கூட்டிநமாக சொன்னேன் ஐந்து கோன்றே.

(34)

வருஷமாதி தசவருஷ மாறு செய்வார்
மைந்தனை முனிவரோடு சித்தர் செய்வார்
(அ) பதிசமய புலத்தி யுள்ள பேர்கள்
பத்தி நேசன் பலவர்கள் உரைக்க மாட்டார்
சுருதிசமய புரைத்ததும் இருக்கா தாகு
ஏதெல்லாம்தந்து உரைப்பார்கள் நூல்களானது
புரிசமயம் கேள்வியநூல் கிட்டா மட்டால்
போக்கக்கள்ளம் ஆசையெல்லாம் பொய்ய தாமே.
(35)

பொய்யாம வாக்கதெல்லா விள்ளால் கேவலும்
புதிவிய கிட்டைச்சிடும் முயாக்த் திக்கும்
மெய்யான கற்ப முதல் காய சித்தி
(19) அறிஞான வாத வாக்கை விளக்க சித்தி
கைய்யான கிம்முறைகள் வாத கிட்டை
கருவான மறைப்பெல்லாம் சுத்தமாம் போக்கு
உய்யாமல் நூல்களிலே புதைத்த மார்க்கம்
புளியாட வெடுத்துரைத்தேன் உண்மை யாமே.
(36)

உண்மையா விள்ளால்தான் கிட்டாத் தேசம்
உலகத்தில் மனிடத்தான் அறிப் போனார்
(அ) தண்மையா விள்ளாலை ஆர்தகைக்கப் போரர்
கைசத்திரத்தான் மெத்தவன்று முனிவர் தீரா
வெண்மையாய் சட்டைமுனி கிட்டையாரு நூறும்
வளம்பானர் வெளியாக சொன்னேனோ
ஆண்மையாய் கிளிக்கதை அய்யோ பாய்யோ
அல்லாம விள்ளாமென்ற அங்கங் கேளே.
(37)

ஆகமங்கள் பாடுமுன்னை நவசித்தாதி
அதின்படி நவகோடி கோடா கோடி
பாசமுட னெச்சரித்தும் பேசிக் கொண்டு
பரமசிவன் சாபமிட பழித்தார்காண்
ஏகமாய் சாபமிட்டோம் வர்மத் துக்கு
இயல்பான அட்சரங்கள் தீட்சை மார்க்கம்
(அ) மேலான யுபாத்தனைதான் வாங்கி போட்டோம்
போட்டதினால் நூல்களெல்லாம் பொய்யாய் போச்சு.
(38)

போச்சுதென்று மலையாமல் சிவத்தின் தரம்
பூட்டதையே கேட்டு மாணிக்க நூலில்
ஆய்ந்ததென்று மறைத்ததெல்லா வெளிச் சொன்னேன்
அருமை சாபங்கள் நிவர்த்தி சொன்னேன்
(இ) நிஜமதென்று போகாமல் முறை தப்பாமல்
முன்னோரே பின்னோரே என்றெண்ணாமல்
காச்சதென்று காச்சிவிட்டே ஜெயத் துள்ளே
கண்டவற்கு பன்னாள்தான் சித்திமுத்தி யுண்டு.
(39)

முத்தியாச்சு மோட்சமாச்சு சித்தி கோடி
முத்தமய மாச்சு சித்தறிக்கும் காட்டுடனே யாச்சு
(அ) சித்தியாச்சு சம்புமாச்சு குன்றைய சொன்னேன்
சகலநூல்க் கெல்லாந்தான் திருநூல் வழியா
யெத்தினால் சாபத்தை நிவர்த்தி செய்து
ஏற்றினால் தீட்சையதே பெயணி யாகும்
புத்தியுடன் விண்ணொல்தான் ஆர்க்குக் கிட்டும்
புண்ணியர்க்கு யாது கிடைக்கும் பொருளைப்
பாரு.
(40)

(22) பொருளான சாபங்கள் நிவர்த்தி செய்ய
மூட்டுதேன் சாபமது போய்யாப் போக்கு
அருளான நிவாரணக் ௯.அ.உ. என்று
அடுபதை [illegible] என்று
[illegible]
[illegible] நீரும்

(அ) இருளான சாபங்கள் நிவர்த்தி யாக
[illegible]
(41)

[illegible]
[illegible] என்று [illegible]
[illegible] என்று
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(23) [illegible]
[illegible]
[illegible] செய்தொழில்கள் [illegible].
(42)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] என்று
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(அ) நிச்சயமாய் வைத்துநீ சூதிப் பாயே.
(43)

பூசிப்பாய் பானமேனை சுத்தி வைத்து
புகழான சாந்தி புஷ்பம் செபமும் செய்வார்
தேடிப்பாயே என்றுடைய தியானந் தன்னை
திகைத்திடவே நித்தி வந்து திகைக்கும் பாரு
வாசிப்பாயே ஓ·சி·வ·அ·உ·ம·
மெத்தான அகஸ்த்தியர் தாம் என்று கூறு.

(24) (44)

கேளப்பா என்னுடைய நித்தி என்று
கோணமேரா முக்கோணத் தாரிணை தீதில்
செய்துவாய் மனோன்மணி என்றும்
திடமுள்ள சுந்தரியின் தேறு தேறு
பெறுபெறு தேசுமென்று பட்சத் தீடு
(அ) மனோன்மணித் தித்தியடா தேவியும் தித்தி
ஆறுடனே ஆறாறும் பண்ணி நன்றாம்
அப்பனே பூரணத்தில் அடங்கிப் போகும்.

(45)

அடங்கினால் அகந்தவம் வெளியாய் தோணும்
சித்த மென்று மெனாறும் பூரணமுந் தோன்றும்
அடங்கினால் நியமமாகத் அடங்க வேணும்
(25) அறியா தித்திலே நீந்த வேணும்
அடங்கினால் கெடுவாங்க சிவன் போனால்
போக்கினைவில் பாக்கு என்று முன்னோர்
சொன்னார்
அடங்கினால் வேண்டுமில்லை பன்மடிய ஆத்து
அச்சட்டத்தை வாழ்வாக்கா வகை நித்தன்.

(46)

9.1.2001.

(அ) இத்தகு பெரும்பதத்தை எளியேன் தனக்கே
செகத்திலே கோதையாலே ஜீவ நீண்டு
ஒத்ததொரு ஸாட்சிதனை யென்ப தன்னை
உதித்த தேவனென்னும் ஞானிப் பாரும்
பொருந்தவே செய்பவர்க்குத் தான் வந்து தானே
பிறனன்னை போல் பூதலத்தில் தேவீர்த்தானே.
இத்தனையும் மெய்த்தசட்டு சித்தி யாகும்
இன்று மிகவே பொன்று மின்ன இணையைப் பாரே.
(47)

(26) முறையாகத் திருப்பதைச் சொல்லக் கேளு
மூதண்ட வெளியுமெய்க் காந்த தந்தான்
குறையாக அனுதினமும் காத்து நின்ற
குரியமாய் கொண்டாடு வண்ட வந்தான்
நிறையாக வல்லானை வந்து சென்று
தேவமாய் கொண்டாடும் தேக்காய் கொண்டு
அறையாமே வதின்பதை மீண்டு கொன்று
அதின்பதை கொங்கணர் சொல் முறையைக் கொள்ளே
(48)

(அ) கொன்றதற்கு வல்லானை முறையைக் கேளு
இழிவெட்டிக் கிருபபத்திப் பயாசே செய்து
வள்ளுகின்ற ஜோதியையே த்தாக்கு காது வைத்து
வெண்மைபெறக் கருவாயே நிழலின் பேரட்டு
உள்ளுரைய உவந்து பண்பு குருத் தானாய்
உத்தமனைப் புத்தசம் தன்னில் வைத்து
தெள்ளுறவே காதியாலே தின்னா தேகம்
செய்வேனென் காதலைக் கேதி யென்னே.
(49)

 9.1.2001.

௮௩ 9/1/01

(௨௭) என்னையே கொல்லுமை எல்லாம் சுத்தி
இயல்பான புகுப்பான வாதங்களில் சமைந்து
உண்மையாய் சுத்தசிவம் தன்னில் வாழ்ந்து
மைத்திரேயராய் மெய்தேட்டு மண்டல வந்தவன்
சொன்னதொரு மெய்யாலே திறமும் வைத்து
சுருதியாய் மெய்பானை பகிர்ந்து தேடி
இன்றோர் பண்டத்தை அவனால் காய்ச்சி
(அ) அறையாக அதில் வாழ்ந்து சுத்தசிவம் ஆனதே.
(50)

சிவம் வாழ்ந்து பொன்மை மெய்யால் வைத்து
செய்திடவாய் மண்டலத்துக் கொடு சோதனை
நேமம் மெய்யோடு பகிர்ந்து காய்ச்சி
நேமம் மெய்யாலே வைக்கக் கூறு ஞானம்
மேன்மை காமத்து இல்லா வைக்குப்
போகத்தே இக்குணம் பெரியோர் சொல்வார்
அவையாமல் இல்லாமை கூடு வாழ்க்கை
அழகான புண்ணாக்கு மாயை கொள்ளோ.
(51)

(௨௮) கொண்டாட சமாதியாவ யாக்கும் போது
சுடராக புகுந்து கூட்டை தேடி
உண்டாட மெய்யிருந்த கண்டு மாற
மேனியது உண்மையாக்கி அவசமாற
தன்னாட எண்ணச் சின்னால் குரு கூட்டில்
தருணியல் பெண்மையாக சுத்து மாற
கொண்டாட வாகத்து துஞ்சு வாற
(அ) கொண்டியால் கொள்ளைச்சி அதனது நிற்பதே.
(52)

நீக்கிவந்து புனிதனோடு புகையிலையை ஒழிய
நிலையான உறக்கமொடு கனவு மாக
சூழ்ந்துவந்து கனகமோடு பொய்யு மாக
அழகான மாளவமென்றால் புதிரி பொய்யாமல்
தள்ளிவந்து மனைகளெல்லாம் அழுத்துத் தள்ளி
சூரதிந்தியம் பணத்தை மனைவல் நிரந்து
போற்றிவந்து மக்களையும் போக்கி வாழ்க்கல்
(29) புதுமை தியானகம் புனித மாலே.
(53)

புனிதமான புனல்கொண்டால் உலகை கோலே
பூட்டங்கள் நீட்டிப் பூதங்களை நீக்கி
அனிதமாய் தேசத்தில் மனத்தை வைத்து
அழகான வாடக்கு தொழில் தேவதும்
மனிதரில் பரித்தரக்கள் சாகா திவ்ய
வாசிக்கும் தியானக வாழ்க்கை சொல்வான்
தேசமிதமா ~~[illegible]~~ மாடனை பதக் கேர்ந்தன்
(30) செக்கிமரத்து செக்கிமரத்து செனிப்பத் தாலே.
(54)

செனியாமல் கற்பங்கள் தொன்றும் போது
கிரிகளே கிரிபனையும் திரகளும்
சூனியான சாதிக்காய் கிரம்பு பத்திரி
கவைபட்டி கிலைபோடு அஸ்வ தெய்வீல்
தனியான சர்க்கரைதேன் வால்ளுகை அதிசி
சதிரான துருவன புனியனை யோடு
தனியான இருக்கிறை திருபயறு மாளும்
தட்டிய தொந்து ஒருபாளும் தொடுக்காய் புனிய
மாலே.
(55)

(30) ஆடுமே கற்பூர தீபையான் சின்னம்
அண்டமெலாம் கொட்டிநிறை தெய்வச் சின்னம்
வாடிடவே சொற்கள் மருக்கொண்டு மாகே
வகையாக அந்த முறை கற்பம் கொள்ளும்
மேன்மையான் தத்துவங்கள் முறைமைய கேளு
முறையான சொல்லதனைக் பெண்டுக்காய்
வாங்கிப்
பாடுமே யாழைத்ததனை நீறு அளித்து
பார்த்துக்கொண்டே யோகங்கள் சொன்னவாய் வாக்கே.
(56)

என்னையுடை உருக்கட்ட பொருத்தமான
இயம்பாத வாட்டதனை காமயாகப்பேரத் தின்பு
(அ) கண்ணாலே பாக்கிகளில் பருகம் பண்ணி
கரைமான புண்ணாக்கி யாவு கொண்டு
அன்னதனை தித்தித்திக்கும் கண்டேனட்டம் பாடு
வழி நிறுக்கும் சாயகை வாசி யோகம்
கண்ணதனை பொருட்டு பொருதிப் பாடு
கோலகத்தில் மறைத்துக் களித்துப் பாயும்
(57)

பாயுமே சின்முனைகள் திறப்பதற்கு
(31) பகுதிமேன் கற்பமென்று பரிவாய் கூறவே
கூறுமே கர்சனை காது கேளி
கதிரவனார் வேய் கேளி கலந்து காய்ச்சி
வாயுமே ஒருமுடியத் தண்ணில் வடித்து
வைத்து உண்டிலே பெரு வழியால் தடவ
ஆயுமே புண்ணாக்கில் படல் வைத்து
அழகான கற்பமெல்லாம் அத்துப் போகும்.
(58)

அத்தனமும் பெண்மையால் வாய கோட்டி
அழகான கமலமல்லவாம் கத்தி கத்தி
(31) மத்தமினி இலக்கின் சக்தி கேளு
மனைமேற் சிறைப்பட்டனை செயலண்டத் தென்னாய்
உத்தமனை இனைபோல காய்ச்சிக் கொண்டு
உமயமே நடைவழுவால் தோய்த்துக் கொண்டு
சக்திமாடு இலக்கின் மலைமேல் வாழ்ந்தான்
கதமே கேள்க்கும் இலச் சக்தி யாமே.
(59)

சத்தியாம் நட்டம் சுளி கிறக்கும்
சூழலைத்திற் கொக்கிப் போகு..
பத்தியாம் அமிர்தமது சுண்டிநேத்து பாயும்
பாவகட்டு கிக்குவைப்ப கிலாகா
(32) வெத்தியாய் மினாகிவிட்ட சுற்பல் கொன்று
மாபத்தை சொல்லுமேன் மகிழ்த்து நின்றாய்
இத்தியாம் கிளமிளாக செயலத்துக் கொண்டு
திருப்பான அமிர்தியாலே தேற்றான் வக்தால்.
(60)

மாத்தாலே இறித்ததலை கொளிய வைத்து
மாதமைக அயமதுகாய் திரமு ~~கேகான்~~
மெத்தனை அமிர்யுடன் கொன்றும் போது
(31) இக்கியமடா நாற்றுக்கும் அதிகம் தேண்டாம்
கொத்தான உண்டவக்கள் மிகுசிக் தனைல்
கூழான நிலைபடியாகு சிலத்தி குள்ளே
கிடத்தான அதுகம் மேற் பாதக பானைச்சு
~~அத்தோமா காயர்த்து கட வாழைக் கனைனாள்~~
கூறுகிறேன் மிரகததான் கிலப் தமுகே. (61)
(~~59~~)

அஞ்சாமல் காய்ந்து அனைபூரக் காளை
(33) அம்பலப்பச்சை வெண்ணெய் பாக்கியமாக
மிஞ்சாமல் கொண்டுபடவே வெற்புக் கீழம்
ஐயருளை கிருபையமுது வைக்க நின்று
நெஞ்சுண்ட இவன்கண்டு கற்பம் கொண்டு
நெடுவனச் சடைகீழ் தரித்த கற்பம்
பஞ்சகோண மதிமுகம் அருளின் கண்ணன்
பாற்கடற்கரை விதண்மெய்யமை பகரோணணாமே.
(62)

குண்டலினை அயக்காந்தல் கொண்ட பாம்பு
(அ) உக்கிரமான அழுக்கையுமாம் காக்கிப் போட்டு
கண்ணான உல்லாச கூக்க போய்
கலைமான மினகொண்டு முக்கற்பம் கொண்டு
நின்றான சுடர்முனி சொன்ன மார்க்கம்
நிலமாக கொண்டுவிட காய சித்தி
குண்டலினை மகாசித்தி யோக சித்தி
வேண்டியதோர் அஷ்டமா சித்தி யாமே.
(63)

ஆமென்று மேலெல்லாம் கூப்பட்டுக் கொண்டு
(34) அம்பலை உண்டாகும் பலத்துப் போக்க
ஏமென்ற கற்பங்கு இன்னும் போக்கு
உடலை நோய்வந்தால் தீண்டாது நாளை
தாமென்ற செந்தூர நத்தை நாட்டுடவே
நோய்கிடும் நிலை மாச்சே.
(64)

நேர்மையாய் கற்பழிக்கள் கொள்ளும் போது
வேடமான கலைக்கைச் சொல்ல தேறு
தெளிவான காற்றினையும் மாற்றழிய மாற்றும்
திருமாக அருக்கையும் காத்திப் போட
(அ) தெளிவாக உள்ளதை கொடுத்துக் கொள்ளும்
கூடமான கடுக்காய்தான் அனிமைம்
அனியாடம் வாவணியால் வேண்டி கொண்டு
அடிப்பை உடையத்தில் சதிர சக்தி
ஒனியாமல் கட்டளையே முகித்துக் கொண்டு
உதையாதி நின்றுக்கள் கற்பம் கொள்ளோ
(65)

கற்பத்தான் தீர்ப்பதற்கு நிலைந்து முக்கால்
(35) காட்டுமின்மு பத்தியங்கள் கூவையேறாது
உற்பனமை கற்பதை தீதியவில் கொள்ள
உண்பதிய மெப்பழயே உறக்கமே மெய்யழயே
நேட்புடனை பூசை செய்வாய்கால நின்றும்
நேரனொன்றுக் கிடைத்தும் நேட்ட பாடு
சொற்பமென்ற பெண்ணைச் சுட்டா புத்தன்
கூடமான சயனத்தில் பெண்தான் வந்தே.
(66)

வந்தவன் மேவிடமே வந்து வீழும்
மெத்தனை துயரமெல்லாம் அழிந்து போகும்
(அ) கொந்தகள் அணியாமல் நிலையாய் நில்லு
குறியான புருவமையம் குவிக்கையப் பாரு
வந்தவன் போற்றிட நிலத்தியகன்
மேல்கொண்டால் மெய்ககையெல்லாம் வெளியுமாகும்
சிந்தகன் பசியாமல் விருக்க வேண்டில்
துறைப்பான வாசி கொண்டு அருந்து சின்னே.
(67)

உண்ணுவது தாத்தமாய் தன்ன வேணும்
உத்த அறு சுவைகளை நீக்க வேணும்
பண்ணுவது சிவயோகம் பண்ண வேணும்
பசிபசியும் சிவகுருவைய தீட்சை வேணும்
(36) மண்ணுவது யுக்தகொள்ள மின்னால் வேணும்
விளக்கொளிக்க வென்றால் கற்பம் வேணும்
திண்ணுவது கற்பமுன்னே பாத்திரம் தேடு
காந்தத்தி செருமதுவைக் காட்டு தேனே.
(68)

காந்தக் கிண்ணி

காட்டுகிறேன் காந்தமது முன்னால் நின்னே
கலந்துறைந்த படியுருக்கிக் குழைவாய் வாரு
ஓட்டுகிறேன் கிண்ணியாலே பாலை வாத்துக் கொண்டு
சுவையான கிண்ணியாலே பாலை வாத்தால்
ஆட்டுகிறேன் பொங்கியது பேலே நிற்கும்
அப்பனே காந்தத்தின் குணம்.. பாரு
(அ) நாட்டுகிறேன் துயர்போல வெந்த பாலை
நலமாக கொண்டுபோய் நாடா கொண்டே.
(69)

நாடதை சின்னியாலே கற்ப முன்னூ
நேமனை அமுது முன்னூ பாலு முன்னூ
ஆடாது நெய்தேனும் கொள்ள வேணும்
இரைந்தோரும் தொண்டாக்கால் சித்தி யாகும்
ஓடாதே விந்துவது கீழ் நோக் காது
உறக்கந்தா னானாலும் கட்டுப் போகும்
(37) கூடாது இந்திரியெல்லாம் கூடும் கூடும்
குருபரனா ரசமணியாள் கூறு கேளே.

(70)

<u>இரசமணி</u>

கேடறுக்க காந்தத்தின் கிண்ணம் சொன்னே
கோவைபோல சத்தையாளிக் கூற கேளு
உரமான குங்குமத்தின் சாறு விட்டு
வெகுநேரஞ் சுடுநீர்க்குள் உள்ள வைத்தால்
உரமான சுணையது உருட்டுச் சாகும்
(அ) வெள்ளியம் போலவுந்தான் உலர்ந்து போகும்
போதாக எடுத்தானை மணி பதிரா ராக்கி
பேணியே திருக்கெய்ய ஏடு மாடும்.

(71)

ஆடுகின்ற மணியதனை சாரணையே தீர்ந்தால்
அண்டரண்டஞ் சுத்தியவும் ஜெயமா மாகும்
கூடுகின்ற பெண்ணோடே வாயி விட்டால்
குடிகெடுத்த விந்துமது கட்டுப் போகும்
(38) தேடுகின்ற தேட்டமெல்லாம் ரசமணிதா னப்பா
தேடவென்றால் காந்தத்தின் கிண்ணம் கிண்ணம்
ஓடுகின்ற ஓட்டமெல்லாம் காந்தத் தாலே
உத்தமனே கற்பத்துக் குறிகி யாமே.

(72)

அமிர்த உறுதி சொல்வார் திக்க செல்வம்
(அ) ஆதி தொடுக் கர்த்தரை அழகாய் சொன்னோன்
ஜொலித்த நூல்போலெ அருளியாய் சொன்னார்
ஜொலித்திட்டார் திக்க செல்வம் தேடி கொண்டு
நிலைத்த தூல வெளியாய் சொன்ன அன்ன
நாட்டமுள்ளோர் எல்லோரும் வேண்டு போனார்
சாமித்த படியான தேசு மெய்யு
(74) தாத்தியானான் புதுநூல் பாண்டத் துள்ளே.

(73)

(39ம் எண் உள்ள பாட்டுக்கு பதில் 66ம் எண் உள்ள பாடல் தொடங்கியிருக்கிறது.)

(66) ______ ______ பாண்டத் துள்ளே
சாதமாய் விட்டதொரு ஜோதி ஜேரு
காணவென்ற தயாமதி மெளகல் கொந்தம்
கிளியவர்கள் சேர்த்துகல் கலந்து கொள்ளே.

(124)

கலந்த தனை தெய்வுக்குள் மண்டலந்தான் வைத்து
ஜோதிமணியைப் புதிக்கும் காசிடைதான் கொள்ளு
வேந்தரொடு மண்டலமே கொண்டே யானால்
(அ) உசாந்தரொடு நேடிமாறி வண்டு போலாம்
நவந்திகளும் தேதமது தியந்து காணும்
நாட்டுக்குள் எதிரேற்று நாடு பாடு
பலந்திதன் காணித் தயலம் செய்து கொண்டு
பரித்துக்கு வானமேலே செயது உயவே.

(125)

ஏறுதற்கு எப்படிதா னென்மன யானால்
இடும்பென்ற ஆணவமு மின்மையுந் தீர்த்து
கூறுகின்ற இலை கர்மம் மெய்க்கொவை
கொடுமை தீர்த்து ———— ————
(67) மாறுகின்ற மனந்தீர்த்து பேதைச யாதி
ஆனமாக பச்சமிசி பூமாப்பி யேதான்
தேறுவது பஞ்கேட்டு திருப்பயனால் கேட்டு
செயமாக ஞானமெனு யழுத்து கொள்ளே.
(126)

கொள்ளையாலே கிடகவையால் சூதி பாரு
கேடாமல் நீட்டோடே பேயாது பேயாது
தில்லியென்ற அக்கரத்தை நித்தம் பூசி
சாயுட்சிய பதத்தை நித்தம் சார்ந்து நின்று
உள்ளையாலே யாதுவல்ல மகிழ்ந்து பாரு
(அ) மெய்க்கான பூரணமும் மனதில் நின்று தோன்றும்
பிள்ளையாலே உலகினைப்போல் பள்ளை யுண்டோ
பேய்மக்கா மனையாமல் பாக்கு கேளே.
(127)

கேளேயென்ற பதமென்று பதிகா னென்று
கூறுகிட்ட பாசமென்று குருவும் கூட்டு
ஆவென்ற சிவதென்றா வாது மென்றுந் தனி
இமயோக மார்க்கத்தில் சேரு சேரு
ஆமென்ற உகை யல்லை மெய்ம்து சொல்லி
(68) அனையாத யன்னினை அடுத்தால் சித்தி
பூவென்ற அயனத்தின் மேல்பூ வைத்தான்
போற்றியே தியங்கெட்டுப் புரியட்டம் போடே.
(128)

(61) 10.1.2001.

83/10/1

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(அ) [illegible]
[illegible]
[illegible]

(129)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(69) [illegible]
[illegible]
[illegible]

(130)

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(அ) [illegible]
[illegible]

(131)

 பாசாணக்கட்டு

சத்தான சாறுமதை சொல்லக் கேளு
சம்பழத்தின் சாறுதான் படிதா னொன்று
உத்தான முள்ளசொன்ன இலைமதை தானொன்று
நாலெட்டுமே மதைதெயான்று மதரதை னொன்று
முத்தாகப் போட்டதனைக் கலக்கி வைத்தால்
(70) முறிந்துவிடும் ஒருநாளில் தண்ணீர் நாளும்
பத்தான தெளிவதனை யூற்றிக் கொண்டு
பாசாணம் கழுந்திக்கு சுண்ணுப் போடே.
(132)

போட்டிடவே பாசாணம் கட்டிப் போகும்
புகழான செம்பதுவே வெள்ளி யாகும்
வெட்டிடவே அரைமாபொடியால் வட்ட மடித்து
அழகாக வளிடவே மணியு மாகும்
நீட்டிடவே தகிடுதனில் சேர்த்தி நீக்கி
(அ) நீசமான வெள்ளி செம்பு வியர்ந்த மானால்
நாட்டிடவே அசையுடு மழைக்குமுங் காணும்
நிலமான இரும்பாலே வேதை தானே.
(133)

செம்பு சுத்தி

இம்மையமாய்ச் செம்பதனை சொல்லக் கேளு
எழுத்தாணிப் பச்சிலையின் சாறு நாழி
முள்ளங்கியுட பருத்திச்சார் நாழி கூட்டி
முந்தினதோர் இதமதுக்கு வைரக்கண் போடு
(71) அரும்பதுவே அறுபது நாழிகை யவித்தால்
அசிந்திடவே தெளிவதனை யூற்றிக் கொண்டு
இரும்பான செம்பதனை உருக்கிச் சாய்த்தால்
சுகமாக நிலைத்த சுய்ய நாடே.
(134)

(பாடல் எண் மாறி உள்ளது.)

துய்யனைப் பாடல்களாகக் கோர்த்த யாலை
துய்யனாம் செல்வத்துச் சொல்லி வாடேன்
மெய்யாகச் சொல்லிவாட்டேன் சுதந்தக் கிள்ளி
உதவினை பால்தன்னை கடந்து வந்து
(அ) அய்யாக்கள் முன்னிடு யுகங்கள் போல
அழுபது வழிகளை மறக்கத் தெரிந்து போகும்
உய்யவே ஒருகொழுந்தி வேறாகப் படர்ந்தன்
கொளியாகும் உதவிக்கட்டுபோல் வெள்ளியாலே.

(137)

வெள்ளியென்ற சூத்திரத்தை திண்மை யாலை
வெள்ளையென்ற நிறைக்கலெல்லாம் உண்டு போலாய்
(72) தெள்ளியதென் கு.. கடிட்டுக் கொத்தி யாட்டுச்
செந்தூரத் தென்றலே சேர்ந்தன மாலும்
மெள்ளியதோ நிசவெள்ளி கொடிய மாலை
மெய்பதோ சுதந்தரத்தைத் தீர்த்த போது
உள்ளிவென்ற காட்டுள்ளி இருந்துக் கொண்டு
உத்தமனை முன்னிடையப் போட்டி டாதே.

(138)

போராட்டத்தை பழிந்திடவே தன்னை நாளும்
(அ) புதுமைக முன்னிடைப் பண்ணு விட்டு
கூட்டத்தை வைத்துவைக்கத் தெரிய தாளும்
அத்தெரியால் வெள்ளிய முக்கிச் சாய்க்க
பூட்டத்தைப் பத்துமுறை சாய்த்த யாலை
புதுமைக்கு கட்டுப்போல் பூண்டு பாடு
நாட்டத்தின் நிசங்கட்டுக் கூர்க்கும் போட
நிலமான இன்னதையது கொடிய மாலை.

(139)

ஆமெனவே முன்னிலை யவைக்கண்ணி பாவல்
அரவென யட்டவைக்கத் தெளிந்து போகும்
(73) ஏமெனவே நெஞ்சினில் காதி விஷக்கம்
மதுவாக முருக்கிடவே கட்டிப் போகும்
நாமெனவே வெள்ளியிலே ஞானத யாகும்
நலமான தங்கத்தில் சேர்ந்து ஆடும்
ஓமெனவே யக்குருவை அண்டக் கூண்டு
உருக்கவே மனத்தான் வாதம் போட்டே.

(140)

(அ) போட்டதனை வெய்யிலைக்க மெழுகு மாகும்
புகழான பாஷாண மெல்லாஞ் சாகும்
நீட்டமுள்ள லோகமெட்டு வருவதை யாகும்
யிது போலே சுருக்குள்ள போக்கெதன் றில்லை
நாட்டமுட னிக்குருவை நைக்க வேண்டாம்
நலமான பட்டையாடா பூசித்து கண்ணாம்
கேட்டமுட னித்தொழிலை முன்னே செய்து
செயமான யோகத் திருந்து தேறே.

(141)

(74) தேசசுற்று மன்னமேரு கிருவைக் கேளு
செப்பாத குருவையெல்லாம் செப்பினேன்கேள்
யெழுசுற்று மலையொன்று மில்லை யப்பா
யருந்தி பிறவாதே நீ கெடுவது சத்தியமே
பொய்யாகாது செல்லை யொன்று மாகாது
செகனிமையாக வெறுத்தை கேட்டு மில்லை
குடிலையாதி வேதாந்தக் குருவுக்கும் மாதாவே.

(142)

(அ) சூழப்பா மனைருக்குச் சித்தி யாகும்
அறிவுதனைக் கண்டு சிவயோகத் திருந்து நோக்கி
தாமப்பா சிவதீட்சை சத்தி தீட்சை
சாதகமாய் காலைசிவன் மாலை சத்தி
போமப்பா ரெண்டுக்கும் இடைக்கலைதான் சித்தி
போக்கதோடே மௌனமுற்றுப் பூண்டு நோக்க
ஆமப்பா ஜோதிய மேலே சாரும்
(75) ஆணிகொண்ட சூரியன்போல் உள்ளே காணே.
(143)

காணுதற்கு மௌனமுற்றுப் பாரு பாரு
காசினியில் உபதேசமெல்லாந் தீண்டு தீண்டு
ஊணப்பா உபதேசமென்ன சுழிதேசமென்ன
வெட்ட வெளி யென்றதல்லால் சிவத்தின் கூறு
தோணுகின்ற ரூபமெல்லாம் சித்தி யாகும்
சுருதிமுடி யாதொன்று மில்லா துண்டோ
(அ) உணருகின்ற பஞ்சபூதமெல்லா மச்சா
உறுதியந்தக் குருவான்ற வேத யோகே.
(144)

ஆகுமப்பா வேதாந்தம் ஏக தேவம்
உலகத்தில் வேதாந்தம் ஒன்று மில்லை
மாசு மக்களென்றே தான் எண்ணி
வாழ்வதற்கும் பிறப்பதற்கும் வைத்தா னீசன்
நீசு வென்ற தீனியாலே உழந்தா யானால்
(76) சேடம் வழுந்து போகுமடா இன்னம் செத்து
தாது வென்ற சடமிருந்தால் இன்னம் வாய்க்கும்
சிவக்கலைக் கியானமெல்லாந் தானும் பாரே.
(145)

பார்ப்பதற்கு யான்ஞானை பார்க்க வேணும்
பரிபூரண நித்திரமாய்ப் பாரு ஞானியான்
தீர்ப்பதற்கு வினைக மெல்லாந் தீட்சை சொன்னேன்
செயமான கற்பமெல்லாந் தெளிய சொன்னேன்
கேட்புடனே வாதத்தின் வயந்து சொன்னேன்
(அ) இதனையெல்லாந் தீர்த்துவிட்டேன் கேட்டுப் பாரே.
தூர்ப்பனதை ஆசைகொண்டால் எல்லாம் போச்சு
சுருதியுள்ள தெய்வமொன்றே எல்லா மாச்சே.

(146)

ஆச்சரித்த லோகத்தில் இருக்கும் போது
அசடருடன் கூடாதே ஆரையும் பேசாதே
தேசித்த உலகத்தில் நடக்க லாகா
நடந்தாலும் வெளிக்கே தூங்கு தூங்கு
காச்சித்த வெளிதனை வாட்டா யானால்
(77) குவைகோர்ந்தன் கொல்லுமடா தியானம் போச்சு
நேசமென்று நாண்புதல் யோகம் போச்சு
முறையாக இருக்கவென்றால் முறையே காரே.

(147)

காப்பதுதான் பூரணத்தை காக்க வேணும்
காரென்ற புருவமையக் நிறுக்க வேணும்
தீர்ப்பதுதான் வாசினையை திறக்க வேணும்
சகலமெல்லா மொன்றுமில்லை யென்ன வேணும்
ஆருமையுக் கேள்வியல்லா திருக்க வேணும்
(அ) அப்படியல்லவோ சித்துமென்று ஆண்மை யாச்சு
நேர்பதுக்குள் கற்பமுண்டால் தெய்வ மாச்சு
நேரைத்தாக்க காணாதிகம் செல்லு மென்றே.

(148)

தன்னான நாதிகம் சென்ற செல்ல
காப்பார் வருவதென்று இன்றி யென்று
பண்டான ஆண்டவன் பக்க இன்னே
பரிவான யோகமின்றி காய மின்றி
(78) மண்டலமும் ஒளிவுமின்றி ஞான மின்றி
அனைப்பான சடசைச்சுள்ளிக் காத்தி யாவும்
மென்றான தேகமதி ரூப மாகு
முத்தமனே சித்திநடு வோடும் பாரு.
(149)

ஆடுகின்ற தத்துவந்தான் தொண்ணூற் றாறு
மேற்கொளத் தோற்சட்டையாய் புரிந்த தாலே
சாடுகின்ற பாசமெல்லாம் தள்ளி போச்சு
சாயுட்சிய பதமதுவே சேர்ந்து போச்சு
பாடுகின்ற வேதமெல்லாம் வெளியாய் போச்சு
(அ) பரிபூரணத் தன்னைச்சுப் பந்து மாச்சு
வேடமிட்ட நாடகத்த புலித்தண்டோல் கொண்ட
நாதனை மெய்கை யெல்லாம் வெளியு மாச்சே.
(150)

ஆச்சப்பா வாதத்தின் வகையைக் கேளு
அப்பனே அயோத்தி சாற்றுக் இன்னே
பேச்சப்பா சிகலதைச் சேதி யெல்லாம்
பேசாத வகையெல்லாம் பேசி வைத்தேன்
போச்சப்பா பேசிவைத்த வகையே யென்றால்
(79) புகழான சுவக்கரத போக்க தாலும்
மேச்சப்பா புப்புவன் கிட்ட மாக்கம்
மியல்பான வகைவகைச் செயதிர் போக்கே.
(151)

போக்கனை தன்னைத்தின் கைவுக் சொன்னான்
புகழனை செயதீரின் புகழுக் கொல்ல
உரக்கனை நவ்வு கொண்டு — —
உரகனை திடமகழுத் சுரக்கின் வைப்புந்
தாக்கனை கூடுமோடு குடுவுத் சொல்ல
சாதுகமெல் ஜகபாகல் செய்பா கல்கள்
(அ) தூக்கனை மடைபாகம் பாசை பாகம்
சிருக்கனைம் கற்பசோடு யோக மென்னை.
(152)

மென்னவே இனைமொகு நீலாகையான் கூறு
இயல்பான ஜகபாக மெல்லாக் சொன்னான்
உண்மை மெந்தெந்த தூழுக் கெல்லாம்
உரகனை நின்றுஞ் மதைப் பாடு
மென்னாது போலன்றாயும் அன்றாயும் பாடு
போக்கென்றுந் தப்பாது முறைக்க வல்லை
(20) நன்னையமரு தூத்திரத்தில் முறைப்பட மென்று
நாட்டினை செனியாக நாட்டு வாளை.
(153)

நாட்டினை செனியாக மாசற்றுந்தான்
நாட்டடையுந் தனைறியாட்டா மென்ன செய்வோம்
பாட்டிலே சொன்னதொன்றும் பாயா தேறும்
பாகங்கெந்த வைத்துரைப்பார் பழமை யெல்லாம்
ஊட்டிலே மருந்து கொண்டு உண்ணாய் பேசம்
(அ) மென்னாட்டுப் பயகுளுக்குச் சாத்திர மெய்யாமோ
~~[illegible]~~ மெட்டிலே சாத்திரத்தை கூட வேணும்
கிளையே மன்றிருக்கச் சித்தி யாமோ,
(154)

இத்திக்க வேணுமென்றால் செல்வத் தேனே
செக்கசால மாதுளை நாயக் தேனைப்
புத்திக்கும் உமாபதத்தைப் பூசை பண்ணு
போகத்தைக் கொன்று தடுப்பாது மோயமாகாது
(81) முத்திக்கும் முறைசித்திக்கும் முறையைத் தேனே
மூண்டதொரு சமாதிக்கு வகிதி வேணும்
பத்திக்கு மூண்ட யோகியர்தான்
பாவிகளை வகிதியப்பா சட்டம் சட்டம்.
(155)

சடமானது கற்பத்துக் கிருதி யாகும்
தாயோடு தந்தைக்கும் பரிசி யாகும்
பட்டமாம் உமத்தைக் கொண்டா யானால்
(அ) மெடுத்ததொரு தேகமெல்லாம் விட்டுப் போகும்
தொட்டதொரு பூசையாலே உரமும் வைத்து
சாதுமாயி பூதிக்க நியம தானால்
அட்டமா சித்தியது வாச்சுதப்பா
ஆத்தாளுக் கடுப்பத்துக்கும் வாச்சு தென்றே.
(156)

அத்தனை யோகத்துக் கெவனி யாச்சு
அப்பனை கற்பத்துக் கதகது தானை
உச்சதே யென்று சொல்ல உரமும் கொண்டு
வதியாங்க

(பாடல் முற்று பெறவில்லை. ஏடு எண் 81க்கு பிறகு
ஏடு எண் 86ல் பாடல் எண் ~~193~~ 162ல் தொடங்குகிறது.)

அஞ்சனம்

86 கோடியா அஞ்சனைக்குக் குஞ்சன பாகன்
கொடையாகப் பாலித்தவப்பு கொடுக்க மாட்டார்
நாடியா நாட்டிலுள்ள குடியைக் கொண்டு
நாட்டிலவன் அஞ்சனைக்கு நேர்மை சேர
(அ) வேடியா குருக்குருவாச் சிறந்த தொன்று
விதமான பச்சோந்தி உடம்பு குடல் காக்கை
கூடியே பச்சைப் பாம்புதனை பூநாகம்
கோதியொக்க கிக்கிடமாய் சேவைப் பூச்சி.
(167)

பூச்சியென்ற முகமையல்லா ஞானக்கும் அதும்
புதுமையென்ற மக்கதெல்லா முதலை கோரைம்
மாச்சியென்ற பிழைமெல்லா முனைக்கிக் கூறாய்
87 யாக்கியை பரிணியாலே யடைக்குக் கொண்டு
வாக்கதென்ற வேதமனைக் கயவு சொல்லேன்
மைந்தனே நாறு தானே பேக்கு
காச்சதென்ற வெய்யலிலே புனைக்கிக் கொண்டு
கோட்டமனைக்கு முக்குக் காதன் கோட்டை.
(168)

கொண்டோட அனிக்கியனை வைக்குக் கொண்டு
(அ) கிதமாக்க இனிமயால பிறக்கி சேதாரன்
வள்ளாத பரணியாலே அடைக்குக் கொண்டு
மேன்மையாம் பெண்கொடு வலக்குச் சீலை
குள்ளமல் சாணிம் பிசிரு மாக
குணமேக்கு அகிஞ்ஞான் பக்தி சேதாரன்
கொள்ளுமேட்கொந்திரிபோலவே புகட்டி கொண்டு
இணமான வெள்ளைக்கின் நீரவைச் சுத்து.
(169)

11.1.2001.

(48) சத்தியஞானத் திரியதனை வாங்கி விட்டு
சுகமென முத்தியென மேனியில் வார்த்து
பத்தியாம் காரணமைத் தொட்டுக் கொள்ளப்
பற்றுகின்ற மெய்யதனை பரன்சு கொண்டு
வெற்றியா முக்தியாவும் புத்தித் தேகம்
அனுமாக்ச சுகியிடையாய் கூட்டி மந்தி
இத்தியாம் பத்தினைது வயக சென்ற
(அ) சொலவகையோ வாம்பரை செதியும் கூறம்.

(170)

தூதமது இனிமைக்குள் பதனத்தில்
கூட்டிவைத்த தலங்களெல்லாம் தேனை வாரும்
இமயோம இமைநனையோ வாட்டுதிசுரன்
அகோரத்து கனவுமேடா அதிதனை தானே
உறமது வானபேய்கள் கூவல்க ளோடும்
மெலிவாட மந்திரங்க ளொன்றும் வேண்டாம்
(49) சூறைதயாம் பேய்களுக்கு கூறும் தென்று
சொல்லுகிறேன் குதுதை தெய்வாள் கருத்துத்
தானே.

(171)

சுருக்காக மனக்கமன்னன் சொல்லக் கேளு
நீருதியாம் குழந்தையுட கெதுப்பை வாங்கி
ஆருக்காக உருக்கி நெய் வெடுத்துக் கொண்டு
அதுமாகத் தலங்களிலே தீப மேத்து
கருக்கான பேய்புகும் கூடிப் போகும்
உண்மையாது சொல்லிவிட்டேன் அவ்விதுவள் கோர்த்து
(அ) சுருக்கான பாதகத்தை வதுமுன் கேளு
தாரணியால் செய்து கொண்டு தியக பண்ணே.

(172)

பண்ணையாலே தலைக்கிடக்கும் நிலங்கள் சொல்வேன்
பாரிலே அலையாதே பாவி கேளு
எண்ணியதோர் மதுரைக்கும் வட மேற்காக
உரைக்கிறேன் அழகர்மலை உச்சித் தலை
நன்னையாலே சிலையதோ ஏறிட்ச மென்று
நவமான அதின்கீழ் சிலைதா னென்று
எண்ணையாலே அலையாட புனல் பாயு
(90) முலக்கதோ நாடுவார் தீர்த்த மென்றே.
(173)

தீர்த்தமென்ற அந்நலையால் கிடாரு மேனை
செயமான ஆயக்கால் சுன்னில் தூவும்
நித்தமென்ற ஏழுநாளுக்குள் அப்பா
தேனான இக்கற்றைப் பூ தேடுக்கால மாச்சி
தீர்த்தமென்ற காயசித்தி செய்ய வேண்டி
காசினியோர் வகையெடுத்து சொல்லு செய்து
(91) வாய்த்தமென்ற கற்பமுண்ணும் வாகடகாலம்
வையகத்தோர் நாசை வைத்தால் வாயா தென்றே
(174)

வாய்க்கையன்றோ சொல்லுகிறேன் மதுரை மேற்கே
மலையான்று மயானடும் போக்கை யென்பார்
பாக்கியமா யம்மலையில் கினை கேதான்று
பாருபா அதிலிருக்கிப் பாரு நீதான்
(அ) தாக்கியதோ நண்டரின் தமிழ் போனால்
தவ்வென்ற பாஷை நிறைய வுண்டு
அக்கியதோர் பாத்தை யெடுத்து கொள்ளும்
கற்கதீக ஞானாசன் வைத்த வையப்பூ.
(175)

வையமான பாருணைசப்பு மலைக்கு மேற்கே
நாகமலை யென்று அதற்கு பேரு
செப்பான குகையொன்று அதிலே உண்டு
(92) செந்தூரத் தடாகமேபோல சித்தர் வைப்பு
மெய்ப்பான குகைவாசல் திறப்பதற்கு
அதுவென்று சொல்லுகிறேன் வகைம்பக் கேளு
தப்பாமல் பூச்சாடனம் செய்த் தேதான்
தயவாக நோற்றொட் டெத்தான் சாரமே.

(176)

சார்வாக தேவர்க்கிடமே திறக்கும் பாரு
தயவாக அதிலுள்ளே சென்றா யானால்
நாவான கோடிசெம்பல் செந்தூரங்கள்
(அ) லட்சமாகும் புகுக்கும் வேதை மார்க்கம்
போகக மண்டலங்கொள் காய சித்தி மார்க்கம்
பணியான தூதுகால் வயத்தியத்தின் மார்க்கம்
மார்வான பிணிகுசித்தி செயவா சித்தி
அஷ்டமா சித்தி முதலாவும் பாரே.

(177)

பாரப்பா அதிலிருக்கும் செந்தூர சத்தில்
புகுந்தனக்கு வேண்டியதை எடுத்து கொண்டு
சேர்ப்பாக தேவுதனை மடக்கிக் கொண்டு
சேவையப்பா நாற்றொட்டுக் கம்பத்தில்
(93) அப்பப்பா சித்துதனை திறக்கப் போனா
அறையாதே வின்னமேதோ அதிச யந்தான்
காப்பா சிலைகாட்டும் மேற்கே தான்
கொடுமை யென்றம் மலையாம் சுனைநீர் கூறுவேன்

(178)

ஒன்றான சுனையடியில் கிடை தோன்று
உதகமென்ற தயாலமது நிறைய உண்டு
நன்றான நீயலத்தை கலையக் கண்ணில்
கானப்பா முகர்ந்து கொண்டு நிலை தேறு
(அ) வென்றதொரு யாரும் பெருமை போக செட்டல்
வெட்டுணல் தலைக்கமது வேல நரம்
உண்டான கேசரிய பண்ணல் தேறு
உரைக்கிறேன் வெளியாக உரைக்குறேனே.
(179)

உரைக்கின்றேன் வேம்பனை வேம்ப கோயல்
உத்தமொரு சுன்னாசிக்கும் கிழக்க நாக
வரைக்கின்றேன் மலையடியில் இருக்கும் கல்லு
விக்கிவிட அதனுடைய தலைக்க காசு
காக்கின்றேன் கல்லுநிதான் சொன்னேன் இன்னே
(94) கூகைமென்ற காசத்தான் தேவை பண்டு
திறக்கின்றேன் முகக்கல் செய்து நீர
திறமாக யக்கிவிட திறக்கொண்ணாதே.
(180)

ஒன்றான காக்கிருக்கும் மனதையக் கேளு
உற்பனமாம் வயதுடனைப் புகழ் தேகாள்
நன்றான வயதுடன் அறியான போதை
வேமான முதக்கல் திறந்து போகும்
பண்ணான காகத்தை எடுத்துக் கொண்டு
பரிவான முதனைப் படைத்துப் போடு
வண்ணமான வழுதுணைத்தான் அதைத்து அப்பு
(அ) கேணியால் நீடவாதே மலையாவது.
(181)

யெழுதின்று பன்னமெடு கூலையக் கூறு
இயல்பான குளிக்கு சேர்க்க அப்பா
சிறுவாரு அகத்தில் வெந்துமலை யென்று
குறித்து வைத்த மருந்துதனை யறிய மாட்டாத்
தெறுவாய் மருந்துதனை யறிவதற்கு
சேரியென்று சொல்லக்கேள் மேற்க தாக
ஏறுவாய் மலையாலுக்கு தன்னி கேதான்
கிடைக்குதடா சூனையென்று பகுக்கு பாரே.
(182)

(95) இருக்கின்ற சூனைக்குள்ளே பாரைப் பாஷாணம்
இயலான பனைவிடுப் போலிருக்கும் பாரு
அருக்கின்ற இலையதனை யெடுத்துக் கொண்டு
அவ்வான நீராட்டி இடக்க காய்ச்சி
பருக்கின்ற வெள்ளாட்டுப் பாலில் போட்டால்
பாதியாகு கூறாக வெடித்துப் போகும்
இருக்கொண்ட பாஷாணம் தெளிர் போல
கோழிமுட்டை தூப்போன்ற கொள்ளாக தானே.
(183)

(அ) தானுகின்ற பாஷாணம் காக்சி வாங்கி
கால்பணமா யெத்தாடு கற்ப மாகும்
தொனுகின்ற பாஷாண வகையால் தொய்த்து
திகமாக காரமிட்டு உருக்கி வாங்கி
புழுகின்ற தேவலோகத் தன்னில் சூட்டப்
பொன்னாலும் பத்தரையும் பொய்யா தப்பா
தோனுகின்ற அதிகத்துக் குகையென் றுண்டு
குகைக்கு யடப்பாகத்தில் உரச முண்டு.
(184)

வாசலது காணாமே வழைத்து போட்டார்
மெத்தான திக்குட மெய்கை மெய்கை
96 உபதேசமா என்ற சேசுவுக்குத்தான் திருப்பதற்கு
உபாயமே என்று சொல்லுகிறோர் உண்மை யாக
தாசலையா அம்மனையை வலிந்து கொண்டு
துதிவே நேசகணா மாலை பூசை
யேசுவுடன் நேர்புகுநேர் புகழ் தக்கோன்
ஏ. சுப்ரியான் கிருபையானால் அருசல் காணும்
(185)

கிருபையானால் உலகத்து கிறந்து தானால்
கோப்பா அதிசன்கள் துரைந்த யானால்
(அ) உதிப்புள்ள ஆட்டுமோல் உலாசங் காணும்
ஒருபக்கத் தொண்டிகளில் தயவம் நிற்கும்
பாவிசெயென்ற அயர்கலசந் தன்னில் சேர்ந்து
புதுமை யென்று சொல்ல புதிக் கேதான்
மெருபடியும் கேசுவுதனை பாடத்து போட்டு
வந்திருந்து செய்யுகிற மார்க்கம் தேகோ.
(186)

மார்க்கமேத்த தயவம் வந்த உலகத்தான் தேவு
மரதிதான் மெத்துமா மலையார் சென்று
ஜேர்க்கையாலே கொண்டு வந்தார் தீராமை
போர்க்க ராசற்கு (187)

(பாடல் தொடர் பொருளில்லை. 97ம் எண் உள்ள ஏடு இல்லை. 189ம் எண் உள்ள பாடல் வரை இல்லை)

(98) போர்க்களை சாய்த்திரவிக மானந்து இல்லை
பூரணத்து தூவப்போலே சொல்ல தோன்றும்
கோங்களை கொல்த்தைச் சொல் தடைகாண் டத்திலது
நாக்கங்கள் நெம்பவுண்டு கண்டு பாடு
உாக்கான பன்னாயு . . . போல்கை
மாபாமான கோனர்ந்து வழக்க இல்லை
(அ) தூக்களை . . மல்லாம் சொல்ல உரட்டோன்
கோரித்தால் சரியுடை ஜோதி கண்டால்.
(190)

கதிர்கண்டு கதிர்கொண்டு பெய்து மேவும்
தீர்மைக்கக் கின்னாலை தூட்ட வேண்டாம்
பதிகண்ட பனிபோலே வினைகள் நீக்கும்
பரிபுரனோன் கின்னாலைப் பற வேண்டாம்
~~(191)~~

குருநாம வின்னாலை பதிக்க யானால்
கியலாச மிக்கர் வந்து சபக்க செய்வார்
(99) குருத்தாய் கண்டுகொண்டு மனத்தில் வைத்து
உறைந்துடனே வந்து வரு மனையாள் மீதே.
~~(192)~~ (191)

மீதான மலைகளிலே பேயா ராவும்
வருதாதும் மின்னலை வாகுவா டாதே
வாதாடுதி மிக்கர் வந்து எத்தா நானால்
மறவாம வின்னாலை எயடுத்துப் பேசு
ஓதாமல் வாய்போத்தி யோடு வர்கள்
(அ) உனக்குக் காகனே திரியா துண்டோ வேண்டு
அதாடு மனைதெரு கூடுவேல் வாந்தான்
அறைத்தகினால் பூரண நாவான வாதே.
(192)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(102) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(193)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
(அ) [illegible]
[illegible]
[illegible]

(194)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(195)

(101) சேரான சுதியானால் உரசலே யாகும்
தெட்டைக்குச்சு காசனெழும் புலயாசனெழு மாகும்
கூறான ஏசலிங்க பூசை யாகும்
கோமணமுந் தவ்காவித் தொண்டையும் கையால்
சீரான இனிமைச் சிவ மாலைக்கு
செகத்திலே கிடையாது சிவம் உரைத்தும்
பேரான கைச்சாத்தான் உருமணி யோடா
பேர்பெரிய குயிலாச வத்தக்கி தெரிந்து.
(196)

(அ) வத்தத்தி லகிலமான சிவயோகத்தான்
உண்மையுள்ள மெய்ஞான வாசு மாண்டு
சாத்தித்தில் சொக்கமென்று பேரு பெற்ற
சித்தான தொல்துயலகில் மெய்வருடஞ்சுமுண்டு
கத்தத்தில் கூறுமென்ற குசடர் தங்கள்
கையாலே யேற்பதுதான் மெத்த சொகுசம்
மத்தத்தில் வாதமுன்னை உணவிக் கேவும்
(102) உணவிகாமல் போனதென்ன அறிந்து கொள்ளே.
(197)

அறிவான போதினப் குடிக்கா னாகில்
லசைவையென்ற சிட்டைபத்து மறிந்தானாகில்
குறியான சிவயோகம் இறிந்து கண்டால்
கொள்ளையாம் பரபரை சித்துனைத்தை கண்டால்
புறியாமல் சிவனுடைய வெளியை கண்டால்
பேரான சிவயோக சித்தமெனு ஒளி
செறியான சித்து செல்வா மறிவே பாசணம்
(அ) சிலைத்து மக்காலனை மறைய சிலைத்தி
டாவே.
(198)

நிலைத்திடீர் என்று சொன்னால் நிலைக்க மாட்டான்
நிஜத்தில் தோகையாலே ஜெகமதப்பா
கலைத்திட என்றாலும் கலைக்கப் போகாக்
கன்னித்துவா முன்னதாக ஞானி சொந்தோன்
மலைத்திடீர் என்றாலும் மலைப்பா தானோன்
வைத்திடும் போ அறிவுடைய மக்கள் தாமும்
முலைத்திடீர் நின்ற புத்தி புலகி நுன்னோர்
(103) ஜெகோகோ ஜெகமோகை ஆக்கா தாமே.
(199)

காணவே ஆதியென்பான் யோக மென்பான்
கற்பமுன்னைப் போமேலே பாகுண்டு என்பான்
மூலமே தீட்சைபற்றும் பெத்தே என்பான்
மூலமுதல் பாதை முறையப்பா
தானுமாய் நின்றபதி சோதி தானான்
சக்தியவர் மந்திரப்போல் பூசை செய்வான்
ஆளைவைத்து வணங்கு கெட்ட மாயா பேச்சை
(அ) அத்து நின்று சோதியே அகலப் போமே.
(200)

போமென்று சொல்வதற்கு ஆரை மைந்தா
புகழ்பெரிய சித்தருட மார்க்கர் சோதை
குருவென்று தக்கதொரு குலத்து மன்பர்
கூட்டமதை மாட்டுவது இன்றி ஜோதி
தேவென்று சித்தருடன் சேர வேணும்
செப்புவார் வேதாந்தம் திறந்து சொல்வார்
ஆமென்று அவையாகத் தன்பம் கொண்டு
அப்பனை யோகமுன்னால் திருப் பேதை.
(201)

83
17/1.

12.1.2001

பேரென்று சொல்லுவது தான் ஞானப் பேறு
(104) பேசியதோர் ஞானத்தும் பெற்ற பேறு
தானென்ன பூரணநூல் பார்த்த பேறு
திண்மை கொண்டு சிவயோகத் திருந்த பேறு
உரமென்ன சற்பகத்தி யான பேறு
வித்தான தீட்சைசத்தி யறிந்த பேறு
உமையென்ற அமிர்த்தமதை யருந்த பேறு
ஒக்கோணை தெய்வசித்தி யுறுதிப் பேறே.
(202)

உறுதியா யத்தனைக்கும் குருவே தென்றால்
உத்தமமா மனமேலோ யான்று மூலம்
(அ) பெருதியாய் ஞானம் வந்து சார்ந்து மானால்
பூலோக மெய்யகையெல்லாம் வாட்டு தானால்
சாருதியாய் மனவெளி நிராசை யானால்
சொல்லெல்லாம் தப்பாது சித்தி யாச்சு
ஆருதலை யடைந்து ஞானம் பார்த்தால்
வேரற்ற மரம் போல வீழ்ந்து போமே.
(203)

வீழ்ந்திருந்து போகின்ற போதே யெல்லாம்
மெய்ஞானம் வந்தவர்க்கள் கரணை தீபா
தூழ்ந்திருந்த அண்டமெல்லாம் சோதித் தாக்கால்
சுருதவனன் கோபமால ஞான்று சேரும்
(105) வாழ்ந்திருந்த வனத்திலே யிருந்த மனிடர்
மேலுலாடா அறிய போகா
தாழ்ந்திருந்த தன்மையாளல் பெரியோர் போல
தீரத்தனியாகவே யிருப்பார் பெரியோர் தானே.
(204)

நானென்ற நாலக்கியான மறிந்தா லென்ன
தக்கமேடு ஆசையுற்றால் தவறிப் போகும்
வானென்ற நிராசையுற்று மாய்கை போக்கி
மனமுடைக்கி பூரணத்தி லன்பு சேர்ந்து
கோனென்ற பதிந்தவற்கு சித்தனையுங் காணும்
(அ) மானென்ற சிவபூசை சக்தி பூசை

தெரிந்தவரை சிவயோகி சித்த னாமே.
(205)

ஆமென்ற சித்தருக்கு யன்னால் வேணும்
அப்பனை ~~[illegible]~~ பூசை யறுநூறு வேணும்
தாமென்ற தீட்சை யறுநூறு வேணும்
சாதகமாய் இனைத்தில் நூறு வேணும்
யேமமென்ற வாதமிகு நூறு வேணும்
இயல்பான தொல்காப்பு நூறு வேணும்
வாமென்ற சாற்புக்கு சட்டை நாதர்
வைத்தாரே வெளியான வாதந் தானே.
(206)

(06) வெளியாகச் சொல்லுவதோ யேதுதானும்
வேதாந்தி யானைக்கு அடக்கம் வேணும்
தெளியாக வலக்கத்தே கருவைச் சொன்னால்
குடுவையன் கோபமேற மாட்டான் போபோ
சுளியாக மனதுள்ளே அடக்க மானால்
சாருதியாய் சித்திக்கு மிந்த ஞானம்
தெளிவாகப் பேசுவார் சித்தர் பேசார்
திறக்கைப்பார் சடமழிந்த தெளி தானே.
(207)

(அ) இளமையென்ன யோகமென்ன நன்று மென்று
நிலமறியா மாதர்கள்தம் மெய்யே யென்பார்
பணமென்ன அமிர்தமென்ன நன்று மென்று
பண்பறியாப் பாவிகள் சாத்தி ரமென்பார்
மனையென்ன மினையென்ன நவமதி தானென்ன
வையமென்ன உலகமென்ன அண்டமென் னென்ன
தானமென்ன தர்மமென்ன உலகத் தோர்க்கு
சாதிகள்தான் ஏனகுறித்தி . . . .
(208)

(கேப்பு ஏடு இரண்டு உள்ளது. ஆனால், பாடல் எண் தொடர்பு இல்லாமல் உள்ளது.)

(49) ______ ______ ——த்தி யேதான்
நன்னையமாய் கல்லுப்பைக் கட்டி கொண்டு
நலமான ஆத்தையெல்லாம் அகட்டிப் பாடு
பொன்னதிலே உண்டாம்பள் ஜெகமக் கட்டி
பொதிகையாயும் மந்தனனை கண்டு சேர
இன்னமொரு சேதியுண்டு சொல்லக் கேளு
இதமான அதிகனையும் தேய்த்து வாயே.
(93)

தேய்த்துவாய் சுத்தமன்றன் ஞானைப் பார்த்து
(அ) குடுக்கையைக் கொண்டுவந்து வரடி மென்று
தேய்த்துடனே நினைதனை கொண்டா யானால்
சடக்கியுள்ள நோவெல்லாம் தானே போச்சு

தானத்தில்நின்ற நாலெல்லாம் தடுக்கி சொல்வேன்
சூழயானை வல்லாரைத் தடுப்பர் தேவன்
கிளைத்தி போகாமல் வழிவல் கொண்டால்
இருக்குமட ஆறுநாறான் நிறைந்த தானே.

(194)

(50) ஆண்டிருக்கச் செய்துகொண்டு அய காந்தத்தை
அடிபலை கொண்டதை உருவ மொன்று
பூண்டிருக்கும் பெருகொள்ளு குடம் மெல்லாம்
புகழனை முப்பூவை முடித்துக் கொண்டு
மென்றதொரு வேதைதனை கண்டு கொண்டு
இதமென்ற ஆணைதனைக் குளிகை செய்து
சென்றதொரு குளிகைதனை சாரணைக் கீற்கு
(அ) முன்பாக சூதமேற்கு திங்கள் கட்டே.

(195)

கட்டியே கெந்திதனை குருபாக் கெந்தி
குளாவியே செந்தூரஞ் செய்து கொண்டு
ஊட்டியே உருதமென்று கொண்டா யானால்
உமதில்லைக் கோவைதனை யருந்து பரு
பூட்டியே உரசிதனைப் புட்டிக் கொண்டு
புதுமையுள்ள மணமேலே பேரு பேதான்
ஆட்டியே மணியுள்ள தப்பம் கொண்டு
அதிகமா மதிகளை நீக்கிய பா...

(196)